உ

மதுரைமா நகரத்துக்கு வடகீழ்த்திசையிலுள்ள

ஆனைமலைப்பக்கமிருக்கும்

ஒற்றைக்கடை

விநாயகரந்தாதியும்
இரட்டைமணி மாலையும்
மும்மணிக்கோவையும்

இவற்றின் குறிப்புரைகளும்.

—(o)—

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க வித்துவான்

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

செய்யப்பெற்று

மதுரை

மீனலோசனி அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

1927

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

திருக்கயிலாச பதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கும், உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கும், கலியுகவரதராகிய முருகக்கடவுளுக்கும், இராசதானியாகிய மதுரைமாநகரத்துக்கு வடகீழ்ப் பக்கத்திலுள்ள ஆனைமலையையடுத்த ஒற்றைக்கடை யென்னுமொரு சிறு கிராமத்தில் எற்றைக்கு மிடையூறில்லாமல் விவசாய விருத்தியை முன்னிட்டு, இற்றைக்குப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் யான்போய் இரண்டு மூன்று வருடமிருக்கும்போது அவ்வூரிலெழுந்தருளியிருக்கும் *சிவனடியார்க ணேசப் பெருமானாகிய கணேசப்பெருமான் றிருவடிகளில் வைத்த மெய்யன்பு மேலீட்டால் செந்தமிழ்ப்பாவால் ஓர் அந்தாதியும், இரட்டைமணிமாலையும், மும்மணிக்கோவையும் ஆகிய மூன்று பிரபந்தங்கள் பாடித்தோத்திரஞ்செய்து வந்தேன். அதன்மேல் திருநெல்வேலிக்குப் போயிருக்கும்போது "திருநெல்வேலியுறை செல்வர்தாமே" என்று திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தேவாரம்பெற்ற "அனவரததானநாதர் கோயில்" வித்துவானாகச் சிறந்துவிளங்கிய ஸ்ரீ நெல்லையப்பன் கவிராயரவர்களிடத்தில் மேற்படி பிரபந்தங்களைப் படித்துக்காட்டினேன். அவர்கள் கேட்டு, மகிழ்ச்சியுற்று, இப்பிரபந்தங்கள் படிப்பார்க்குப் பரமபத்தியிளைப்பதாயும் ஆரம்பத்திற் பாடத்தொடங்குவோருக்கு மோனை எதுகை முதலிய முறைகளும் சொற்பொருள் விளக்கமும் வழுவாமற்பாடும் வழிகாட்டிகளாகவுமிருத்தலால் இவற்றைப் பரோபகாரங்கருதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துக என்று கட்டளையிட்டதோடு சாற்றுக்கவியாக இரண்டு வெண்பாவும் பாடிக்கொடுத்தார்கள். அதைப்பெற்றுக்கொண்டு மீண்டுவந்து நாளிதுவரையும் அச்சிடுதற்கேற்ற இடம் பொருளேவல் வாயாமல் வாளா (சும்மா) இருந்துவிட்டேன்.

தற்போது அவையெல்லாம் வாய்த்தமையால் மதுரை மீனலோசனிப் பிரஸ் புரோப்ரைட்டர் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ அ மூத்துச்சாமிப் பிள்ளையவர்கள் நூலருமையறிந்த தெய்வபத்தியிற் சிறந்தவர்களாதலால் அவர்களிடங் கொடுத்து விரைந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினேன். இப்பிரபந்தங்களைப் படித்துப் பார்த்தபெரியார் குற்றங்களைத்தள்ளிக் குணங்களைக்கொள்ள வேண்டுமென்று பன்முறை தாழ்மையோடு பிரார்த்திக்கின்றேன். சுபம். சுபம். சுபம்.

மு. ரா. அ.

---

* சிவனடியார்கள் நேசப்பெருமானெனப்பதம் பிரித்துப் பொருள்கொள்க.

சாற்றுக் கவிகள்.

———o———

திருநெல்வேலி அனவரததானநாதர்கோயில் வாயில்வித்துவானாகிய
ஸ்ரீமத். நெல்லையப்பன் கவிராஜரவர்கள் இயற்றியவை.

கருணைமொழி யொற்றைக் கடைக்களிறந் தாதி
மருவு மிரட்டைமணி மாலை—பொருவில்சீர்
மும்மணிக் கோவையெனு மூன்று முறைவழுவா
திம்மணிற்சொற் றானெவனென் னில். (1)

சொல்விளையு மாம துரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தில்
நல்விளைவா மின்ப நயந்தெரியும்—கல்விப்
பொருளுணரு நேடிப் புலவர்க் களித்த
*அருணா சலக்கவிரா யன். (2)

———

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்த்தாலூகா குன்றூர் பெரியவீட்டு ஸ்ரீமாந்.
குமாரசுவாமி முதலியாரவர்கள் பாடியவை.

முந்தாதி யானருளொற் றைக்கடைவி நாயகமா மூர்த்தி மீதோர்
அந்தாதி யிரட்டைமணி மாலைமும் மணிக்கோவை யறைந்தா னேக
தந்தாதி கம்பாகந் தாவெனவே யத்தெய்வ தங்க ளைத்தி
னந்தாதி வாமலர்ப்பூ சனைசெயரு ணாசலநன் னாவ லோனே. (1)

வெண்பா.

அந்நூலோர் மூன்றையுநன் காய்ந்தறிந்த வான்றோர்கள்
இந்நூல் களைக்கற்றோர்க் கின்றமிழி—னெந்நூலும்
பாட வருமருத்தம் பண்ணவரு மெய்ப்பொருளைத்
தேடவரு மென்பர் தெளிந்து. (2)

———

*இவர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நூற்பரிசோதகராயிருந்ததை இப் பாடல் குறிப்பிக்கிறது.

உ

சிவமயம்.

ஒற்றைக்கடை

விநாயகாந்தாதி.

காப்பு.

அந்தாதி யான பிரபந்த மொன்றுனைக் காக்கவொரு
தந்தாதி யானஞ்செ யென்னுளத் தேயின்பந் தந்தருள்வான்
பிந்தாதி யான மிசையேறி வாமலர் பெய்பொழில்கள்
சந்தாதி யானயஞ் சாரொற்றை யாவணந் தன்னிலின்னே.

நூல்.

பூங்கா வனந்தமிழ் போலத் தழையும் புனல்வயலுள்
நீங்கா வனந்தங்கி வாழுமொற் றைக்கடை நீணகரிற்
றீங்கா வனந்தம் வரினுந் தவிர்த்தெஞ் சிறுகுடிசைக்
காங்கா வனந்த மொருகொம்பி யானை யடிமலரே. (1)

மலரும் பருவ வள்மலர் கைக்கொண்டு மன்வைகறை
யிலரும் பருவதம் போற்றுரென்று நின்கழற் கிட்டிறைஞ்சிப்
பலரும் பருவப் புறுவாழ்வுற் றுரப் படியிறைஞ்சேன்
கலரும் பருவ மனங்களை யொற்றைக் கடைக்களிறே. (2)

ஒற்றைக் கடைக்களி றேயூழி தோறு முயர்ந்துநிற்கும்
பொற்றைக் கடைக்களிப் புற்றெய்து மாவிட் புலவர்குழாத்
தெற்றைக் கடைக்க வெனைநினைப் பாவெளவை யென்பவள்செய்
பற்றைக் கடைக்கணித் தாங்கட் கொடுவிட்ட பண்ணவனே. (3)

(அரும்பதவுரை) அருள்வான் - அருளும்பொருட்டு. யானம் - ஊர்தி, வாகனம். சந்து-சந்தன விருக்ஷம். ஆதியால்-முதலியவற்றால். (1) குடிசை-சிறுவீடு. (2) வைகறை-விடியற்காலம். கல்-கற்றன்மை. அரும்பு-உண்டாகின்ற. (3) பொற்றை-(கயிலாச) மலை. கடை-இடத்து. பற்றை-அன்பை. ஆங்கண்-அந்த இடத்து.

பண்ணிய மாந்த ருமைச்செயல் கண்டு பலப்பலசெய்
துண்ணிய மாந்த ருனக்களித் தாலவர்க் கோங்குசிவ
புண்ணிய மாந்தரு ணங்கண்டெற் காக்கப் புழைக்கைகொடு
திண்ணிய மாந்தருச் சூழொற்றை யாவணஞ் சேர்ந்தவனே. (4)

சேரன் பதிகண்டு பொன்பெறச் செய்து திகழ்நம்பியா
ரூரன் பதிகங்கொள் வோன்பெறு மைந்தன்கொம் பொன்றுடையான்
ஆரன் பதிகந்தன் மேல்வைக் கினுமொற்றை யாவணத்தின்
மாரன் பதிகனை யால்வருந் தாத வரந்தருமே. (5)

தருமந்த மாதுசத் திக்கேற்பச் செய்வர் தமைப்புரந்து
வருமந்த மாதுமை கொண்கன் வைசிய மகற்கவைமுன்
னருமந்த மாதுல னுய்வந் தவனரு ளோங்காங்கொ
ளொருமந்த மாதுயர் தீர்க்குமொற் றைக்கடைக் குள்ளிருந்தே. (6)

உள்ளங் கரைய வுருகேன் சிவசின்ன முண்மையொடு
கொள்ளங் கரையறிந் தன்புசெ யேன்செய்த குற்றமெலாந்
தள்ளங் கரையணி புற்றோலர் தந்தமைந் தாதினருள்
வெள்ளங் கரையழிந் தோரா வணத்தென்கண் மேவுதற்கே. (7)

மேவிக் குடம்பையுள் வாழும்புட் போல வியப்பவென
தாவிக் குடம்பை யுறச்செய் யயனொற்றை யாவணத்தி
லோவிக் குடம்பையு ளேய்தனத் தார்மய லோடச்செயான்
மாவிக் குடம்பையும் வென்றகண் மாதுமை மாமைந்தனே. (8)

ஏவாத மைந்தர் மனைவாழ்வு சுற்ற மெலாமிருந்தும்
ஆவாத மைந்தவித் தார்வந் தடிதொழு மைங்கரனு
ரோவா தமைந்த வருள்சாரொற் றைக்கடை யுண்டுநெஞ்சே
வாவா தனைந்தறு நீங்காம லென்சொல் வழிநிற்கிலே. (9)

(4) பண்ணியம்-பலகாரம். மாந்து-உண்ணுகின்ற. உண்ணிய-உண்ண. தருணம்-சமயம். புழைக்கை-துதிக்கை. ஒற்றையாவணம்-ஒற்றைக்கடை. இங்ஙனம் வருமிடந்தோறுங் கொள்க. (5) பதி-பதிக்கின்ற. (6) தமாது-தம்முடைய. அருமந்த-அருமருந்தன்ன. மாதுலன்-மாமன். மந்தமா-யானை. (7) அங்கரை-திருமேனியுடையவரை. தள்-நீக்கு. புற்றோல்-புலித்தோல். (8) குடம்பை-கூடு. ஓவி-நீங்கி. பையுள்-துன்பம். ஏய்-பொருந்தும். மா-பெரிய. இக்கு-இந்தப்பூமி. உடு-உடுக்கப்பட்ட. அம்பு-கடல். (ஆகுபெயர்) (9) ஆவா-ஆச்சரியம்ஆச்சரியம். ஐந்து-பஞ்சேந்திரியங்களை. வாதம்-வாதவியாதி. மைந்து-குழைந்து. வாதவியாதி யெனவே இனம்பற்றிப் பித்தசிலேட்டும வியாதியுங்கொள்க.

நீங்கா தவத்தி னெடுங்காலம் போக்கினை நீண்முறம்போ
லாங்காத வத்தி முகவித் தகனமை யாளற்கிது
பாங்கா தவத்திறந் தேராய் பிரணவப் பண்பறியாய்
தேங்காத வத்திக ழோரா வணத்திலென் றீநெஞ்சமே. (10)

தீயவ ருந்தமிற் சேராமற் றள்ளுமென் றீவினைகள்
காய வருந்தமி யேனென்செய் வேனங் கரபசிரோ
யோய வருந்தமிழ் தொப்பாநின் சீரரு ளோங்கியென்பாற்
பாய வருந்தமி ழோரா வணத்திற்கண் பார்த்தருளே. (11)

பார னவரத முந்தேடித் துன்பப் படப்படைத்தா
யார னவரத மாம்பாலுண் டான்முன் னவனெனுமைக்
கார னவர தன்றுனொற் றைக்கடைக் கண்ணருளான்
ஊர னவர தமியேனெவ் வாறினி யுய்வதுவே. (12)

உய்யானஞ் சங்கர சூர்வயல் சூழ்தரு மொற்றைக்கடை
யையானஞ் சங்கரங் கொண்டாட்டு வார்க்கரு ளைங்கரன்கார்
மையானஞ் சங்கர வார்விழி யேர்பெறு மாதர்மயல்
செய்யானஞ் சங்கான் சேயவ னேயுயர் தெய்வதமே. (13)

தெய்வதங் காத்தல் செயுமென் றுன் பாத தியானஞ்செய்தே
னுய்வதங் கர்த்த முடையாயென் றேகவ லுள்வெதுப்ப
மெய்வதங் காத்தண் ணருள்புரி வெம்பிற விப்பிணியைச்
செய்வதங் காத்தனை செய்சூழொற் றைக்கடைச் சிந்துரமே. (14)

சிந்தா குலவில் லறமாய வாழ்வினிற் சிக்கியொரு
தந்தா குலவியல் பெல்லாங்கெட் டேனித் தருணத்தினீ
யுந்தா குலவி வருவாயொ ராவணத் துள்ளினிமேற்
பந்தா குலவிளங் கொங்கையர் மாமயற் பற்றறவே. (15)

---

10 முறம்-சுளகு. காத-காதுகளையுடைய. தேம் - வாசனை. கா - சோலை. தவ-மிக. (11) அரும்-அருமையாகிய. தமிழ்-தமிழ்க்கல்வியுடைய. (12) பார்-பூமி. ஆரல்-கார்த்திகைத்தாய். காரன - மேகத்தையொத்த. ஊர் - செலுத்துகின்ற. அன - அன்னவாகனத்தையுடைய. வா - பிரமனே. (13) உய்யானம்-சோலை. சங்கரசு-பாஞ்சசந்நியம். ஐ-கடவுள். ஆனஞ்சு-பஞ்சகௌவியம். மையால்-விழி யேர் பெறுமெனக் கூட்டுக. காரவு-கள்ளம். (14) ஆத்தம்-உண்மை. கவல்-கவலை. வதங்கா-வாடாத. வதம்—நாசம். (15) ஆகு — பெருச்சாளி வாகனம். உலம் - திரண்ட கற்போலும்.

பற்றக ரக்கரு ணீக்கியை வாட்டும் பரமர்மைந்த
னற்றக ரக்கருங் கூந்தலர் கொங்கை நடுங்கொர் கொம்பொன்
றுற்றக ரக்கரு ணூநிதி வண்மை யுடையவர்கள்
பெற்றக ரக்கரு மோரா வணத்துப் பெருந்தகையே. (16)

பெருமபார தந்த முலைபுமை மன்றல் பெறவடக்க
மரும்பார தந்தவிர்த் தான்முன் கொடியுரு வாய்ப்பவந்தோன்
விரும்பார தந்தத் தருளாறொற் றைக்கடை மேயவன்முன்
னரும்பார தந்தன் மருப்பால் வரையிறை யாமனமே. (17)

மனமறக் கற்குநன் னூலொன்றுங் கற்றிலன் வஞ்சகமே
முனமறக் கற்கு முடியழித் தானுக்கு முன்னவனே
சினமறக் கற்கு வழியொற்றை யாவணஞ் சேர்ந்தறியே
னினமறக் கற்குன் றெனுமேன்றுன் றேறிமுன் னீன்றவனே. (18)

ஈன்ற வளையும் பிதாவையுந் தெய்வ மெனவறியேன்
ஆன்ற வளையுண் முழுங்கொற்றை யாவணத் தன்புமிகத்
தோன்ற வளையும்பர் போற்றுனைச் சூழ்ந்து தொழேன்வெவ்விடங்
கான்ற வளையுறு பாம்பணை யான்மரு காவருளே. (19)

காவிக் குளமுறு மீனூறி யுண்கருங் காகவுரு
மேவிக் குளமுனி முன்வந் தருள்புரி வித்தகவிப்
பாவிக் குளமுலை யாவாறொற் றைக்கடை பார்த்துவந்த
நீவிக் குளமு திறங்கா தெழுமுன நேர்ந்தருளே. (20)

நேர்வந் தனங்கன் மலர்தூவ மாய்த்த நிமலனுமுள்
ளார்வந் தனங்கன்ம மாகச்செய் தர்ச்சிக்கு மையன்மகி
ளோர்வந் தனங்கன் மனமேயொற் றைக்கடை யுற்றவன்றாள்
சேர்வந் தனங்கன் மலையாமின் னூர்மயற் றீயறவே. (21)

---

(16) கருள்-இருளை. நீக்கியை-போக்கிய சூரியனை. பெற்ற-அடைந்திருக்கின்ற பொருள்களை. கரக்கரும்-ஒளித்தலில்லாத. (17) வடக்கமரும்-வடதிசையில் பொருந்தும். அதம்-தாழ்வை. கொடி-காக்கை. விரும்பாரது-(தன்னை) விரும்பாதவருடைய. அந்தத்து-இறுதிக்காலத்தில். முன் - பண்டைக்காலம். (18) அமல்-தங்குகின்ற. முன்னவன்-மூத்தவன். மறக்கற்கு-மறத்தலுக்கு. அறக்கற்குன்று-தருமமாகிய கல்மலை. (19) ஆன்ற-உயர்ந்த. வளை-சூழ்கின்ற. அளை-புற்று. (20) காவி-நீலோற்பலம். குளமுனி-குறள்வடிவாகிய அகத்தியமுனிவன். உலையாவாறு-சலனப்படாதவிதம். விக்குள்-விக்கல். அமுது-பால். (21) ஆர்வம்-அன்பு. தன்-தன்னுடைய. கல்-கற்பாய். கல்-கற்களையுடைய.

தீயங் கணைக்கு முதன்மக னார்பணி செய்வதுவே
ஞாயங் கணைக்குல மெல்லாமொப் பாம்விழி நங்கையரைப்
போயங் கணைக்கும் படிதிரிந் தாயென்ன புத்தியவர்
மாயங் கணைக்குமொ ராவணஞ் சேர்ந்துய்ய வாமனமே. (22)

வாமனம் பண்டமை வானன் மருக மகிழமலர்த்
தாமனம் பண்டரு மியோகியர் காணுநின் றுள்வணங்கற்
காமனம் பண்டமி ழாயேனை யுந்தொண்ட னாமெனநீக்
காமனம் பண்டா வாவுமொற் றைக்கடை காப்பவனே. (23)

காபா லியமனை யன்றுதைத் தான்வன் கருதலரைத்
தீபா லியமனை வில்லாக் கயிலையிற் சேரவரு
ளேபா லியமனை வர்க்குமென் றேரம்ப னின்றுரையான்
மாபா லியமனை வாழ்வாரொற் றைக்கடை வம்மின்களே (24)

வம்மி னமரங்க ளல்வழி யீதென்று வாழைபலாத்
தம்மி னமரங் கனன்காரொற் றைக்கடைத் தந்தியைச்சார்
தும்மி னமரங்க ளன்னபெண் மண்பொன் றொடர்ச்சியெலாஞ்
செம்மி னமரங் கணமுநில் லாதிந்தத் தீதறவே. (25)

தீதா னவனைத்துஞ் செய்யும் புகர்முகத் தீயனெனு
மாதா னவனை யடர்த்தானன் பர்க்குமுன் வந்தருளே
யீதா னவனை யனையான்றன் சீரடி யேத்தினரைக்
காதா னவனங் கரங்கண்டொற் றைக்கடைக் கட்டொழுமே. (26)

---

(22) ஐக்கு—சிவபிரானுக்கு. நைக்கும்—கெடுக்கும். (23) வாமனம்—குறள் வடிவம். தாமன்—மாலையுடையவன், மன்மதன். அண்டரும்—நெருங்குதலில்லாத. பண்—செய். அண்டர்—தேவர். நீக்காமல் தொண்டனாமென நம்பு எனக் கூட்டுக. (24) தீ—வாட்டுகின்ற. பாலி—மழுவாயுதத்தையுடையவன். அமல்—தங்குகின்ற. நைவு—கேடு. பாலியம்—கொடுக்கமாட்டோம். ஏரம்பன்—விநாயகக் கடவுள். மா—செல்வம். பாலியம்—இளமை. மனைவாழ்வு—இல்வாழ்க்கை. (25) நமரங்கள்—நம்மவர்கள். இனம்—கூட்டமாகிய. சார்தும்-சேர்வோம். இனம்-இன்னிம். மின்—மின்னல். அமர்—தங்குகின்ற. அம்—அழகிய. இன்னஞ் சார்துமெனக் கூட்டுக. (26) புகர்முகம்—யானைமுகம். தானவன்—அசுரன். தான—கொடையுடைய, அனை—அன்னை, காதான்-மோதமாட்டான்.

கட்டப் படாத மதயானை யொற்றைக் கடையினில்வந்
தெட்டப் படாதமர் கின்றோ னெனையின் னிசையளிக
ளொட்டப் படாதம ராடிற் பயனென்மற் றோருடம்பில்
விட்டப் படாத டிரியாற் சிவன்கண்முன் வேமதனே. (27)

மதகரி யேயுனை மாமுனி வன்செய்ட் மகத்திலுதித்
ததகரி லேறி வருமெம்பி ராற்குத் தமையனெனுப்
பதகரி லென்னையுஞ் சேராதொற் றைக்கடை பற்றுவர்செய்
சதகரி சும்பொறுத் தாளுநின் றுண்மலர் தந்தருளே. (28)

தந்தத் தினையங்கை வைத்தோ யொருவன் றருந்தசையை
முந்தத் தினையன்முற் றோன்றல்செவ் வேளோ முழுத்தந்தியாய்
வந்தத் தினையம ரும்புன மாது மணப்பச்செய்தோ
யந்தத் தினையவி டாதொற்றை யாவணத் தாளெனையே. (29)

ஆண்டா னடிக்க வழக்கிலே மீன்றுள்ளு மாறுழவர்
தூண்டா னடிக்கண் வரான்மோதொற் றைக்கடைச் சூழல்விட்டு
மீண்டா னடிக்கவல் லான்சே யெனுமவ் விமலனுனைத்
தீண்டா னடிக்கடி யோதினன் கேண்மடஞ் சேருநெஞ்சே. (30)

நெஞ்சே கரந்தை யணிவான் பெறுதந்தி நீண்மலர்த்தா
ளெஞ்சே கரந்தை வருமாறொற் றைக்கடைக் கேகுகிலா
யஞ்சே கரந்தைப் படும்வழி யிதென் றறிந்துமின்ன
முஞ்சே கரந்தை யலர்பாதந் தீண்டுதற் கோடுவையே. (31)

---

(27) எள்தப்பு-எள் அளவுகுற்றம். இகழ்கின்ற குற்றமெனினுமாம். அடாது-அடுக்கமாட்டாமல். அப்பு-அம்பு, புட்பபாணம். அடாது-கொல்லாது. அப்பு-ஒட்டுவாய். (28) முனிவன்-நாரதமுனிவர். தகர்-ஆட்டுவாகனம். பதகர்-பாதகர். சதம்-நூறு. கரிசு-குற்றம். "பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்ப" ரென்றார் பிறரும். (29) தசை-மாமிசம். முற்றோன்றல்-முதன்மைந்தனே. அந்தத்தில்-முடிவுகாலத்தில். வந்து என்பது செய்தோயென்பதனோடு முடியும். (30) ஆனடிக்கண்-இடபத்தின்காலிடத்து. வரால் - வரால்மீன்கள். சூழல் - இடத்தை. மீண்டால்-திரும்பினால். (31) கரந்தை-ஒருசெடி. சேகரம்-தலை. தைவரும்-தடவும். அஞ்சு-பஞ்சேந்திரியங்கள், அரந்தை-துன்பம், சே-சிவந்த,கரம்-கைகள்,

ஓடிப் படிக்க நிகர்மாதர் வாயெச்சி லுண்டவர்கள்
கூடிப் படிக்க லெனமிதிக் கக்கிடை கொள்விரிந்தக்
கேடிப் படிக்கண் ணறுமாறொற் றைக்கடை கிட்டிநின்று
பாடிப் படிக்கவந் தாற்செயு மேரம்பன் பாதங்களே. (32)

பாத கரவித்தை மேவாவொற் றைக்கடைப் பண்ணவனே
மாத கரவித்தை யிற்பூசிப் பேன்மும் மலவலிநீ
யேத கரவித்தைம் புன்புல னைக்கெ டெழுத்தெனைத்தும்
போத கரவித்தைப் போலவ னேதெப் பொருள்கட்குமே. (33)

பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணர்ந்து புலனழிந்து
மருளல்ல மாந்து முதுகுரங் காயினன் மாயையெனு
மிருளல்ல லோவ வருள்வாயொற் றைக்கடை யேரம்பனே
குருளல் லரிவையர் மின்னெனும் பூரியர் கூட்டறற்கே. (34)

பூரக ரேசக கும்பகஞ் செய்து பொறியடக்குஞ்
சீரக ரேசவி யாமற் றியானிக்குந் தெய்வமறைப்
பாரக ரேசற வாழுமொற் றைக்கடைப் பற்றலர்க்காய்
வீரக ரேசனென் விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயகனே. (35)

வினைக்கொடு மைக்குண் மெலிவேனொற் றைக்கடை மேவியநின்
றனைக்கொடு மைய றணிப்பான்வந் தேன்மிகத் தண்ணளிசெய்
துனைக்கொடு திக்கை யுறுவா றினியுற் றுழியுதவி
யெனைக்கொ டுதிக்கை யிறையே யிதுபெரி தில்லைநிற்கே. (36)

---

(32) அவர்கள்-அம்மாதர்கள். கிடைகொள்வீர்-கிடப்பீர்கள். இப்படி-இந்தப்பூமி. கேடறுமாறு பாதங்கள் செய்யுமெனக் கூட்டுக. (33) அவித்தை-அஞ்ஞானம். தகரவித்தை-இருதய தாமரை. தகர்-உடைப்பாய. அவித்து-வேவித்து. கெடு-கெடுப்பாய். போது-தோன்றுகின்ற. அகரவித்தை-அகரமாகிய விதையைய. ஏது-காரணம். நீ-மனமாகிய நீ. (34) மருள்-மயங்குகின்ற. அல்லம்-இஞ்சி. மாந்து-தின்ற. முதுகுரங்கு-கிழக்குரங்கு. ஆயினன்-போன்றேன். அல்லல்-துன்பம். குருள் - கூந்தல். எனும்-என்று சொல்லித்திரியும். பூரியர்-கீழோர். கூட்டு-உறவு. (35) பூரகம்-சுவாசத்தையுள்ளே வாங்கல். ரேசகம்-சுவாசத்தை வெளியே விடுதல். கும்பகம்-சுவாசத்தைச் சமப்படுத்தி யடக்கல். அகர்-மனமுடையவர். மறைப்பாரகர்-வேதத்தைப் படிப்பிக்கும் பிராமணர். ஏசற-நிந்தைகெட. பற்றலர்-பகைவரை. காய்-வருத்துகின்ற. கரேசன்-கையையுடைய ஈசன். (36) கொடு-கொண்டு. உதிக்கை-பிறத்தல். உற்றுழி-உற்றஇடத்து. கொள்-கொள்வாய். இப்பாடற்பொருள் - "தந்ததுன்றன்னைக் கொண்டதென்றன்னை" என்னூர் திருப்பாசுரக்கருத்து.

இல்லாரை யாவரு மெள்ளுவ ரென்னற் கெனையிலக்கா
நல்லாரை யாவருத் தாரேனு நின்னரு ணன்குடையேன்
வல்லாரை யாவண நீர்வளம் பூமி வளநிறையுங்
கல்லாரை யாவணஞ் சாரொற்றை யாவணக் கைம்மலையே. (37)

கையஞ் சுடனொர்கொம் புற்றையொற் றைக்கடை காப்பவனே
மெய்யஞ் சுடல்கொடு வீணே திரிவம் விரைசெய்மல
ரையஞ் சுடர்திரண் டன்னநின் மேனியி லர்ச்சித்துநின்
றுய்யஞ் சுடச்சுட லைக்குக்கொண் டேகுமுன் னுற்றருளே. (38)

உற்றாரை யோட விரட்டுவன் வஞ்சிப்ப னுன்மலர்த்தா
ணற்றாரை யோடம் பிறவிக் கடற்கென நாடுகிலேன்
சுற்றாரை யோடம ரொற்றைக் கடைக்கட் டுயர்தவிர்ப்பார்
மற்றாரை யோட விருங்கர னீன்றருண் மாதங்கமே. (39)

மாதங்கத் தானை யுடுத்த பிரானைநன் மாமனெனு
நீதங்கத் தானை யுலாவுமொற் றைக்கடை நின்மலனே
தீதங்கத் தானை யுரித்தான் முதற்பெறுஞ் சிந்துரமே
யாதங்கத் தானை யுநராவர் நின்னடிக் கன்பிலரே. (40)

அன்புரு வச்சிறப் பெய்தேனை யாளொற்றை யாவணத்தி
லின்புரு வச்சித்தி புத்தியை வேட்டவ வீயுமுனி
யென்புரு வச்சிர மாக்கிதன் னேவலி னேமலர்கள்
பின்புரு வச்சிலை கோட்டியை வீட்டும் பிரான்மைந்தனே. (41)

---

(37) இலக்கா-அடையாளமாக. நல்லார்-நல்லோர். வல்லாரை - நீர்மிக்க இடத்துண்டாகும் ஒரு பச்சிலை. ஆவணம்-உண்டாகும்விதம். கல்லாரை-கல் மதில். ஆவணம் - புநர்பூச நக்ஷத்திரத்தை. சார்-சேர்கின்ற. (38) ஒருகை-துதிக்கை. அஞ்சு-பயப்படுகின்ற. மலரை - பூக்களை. உய்யம் - பிழைக்கமாட்டோம். (39) தாரை-நேரோடுதலுடைய. ஆரை-மதில். ஐ-அழகிய. ஓடு-பிரமகபாலம். அவிரும்-விளங்கும். (40) தானை-வஸ்திரம். தான்-அசை. தீது-தீமையுடைய. அங்கத்து-சரீரத்து. ஆதங்கத்தால்-துன்பத்தால். நையுநர்-கெடுபவர். (41) இன்-இனிய. வேட்டவ-விவாகஞ் செய்தவனே. முனி-ததீசிருஷி. உரு-நிறம். வச்சிரம்-வச்சிராயுதம். ஆக்கி-ஆக்கிய இந்திரன்; ஏ-ஏவுகின்ற. பின்பு-பிற்பக்கம். கோட்டியை-வளைத்த மன்மதனை.

பிரானந்த னந்தமழை யககாக மான பெரியவசெய்
வரானந் தனந்த மலியுமொற் றைக்கடை வாழ்வெய்தியும்
பரானந் தனந்தவ வேட்குமென் னெஞ்செனும் பாவியுன்பா
விரானந்த னந்தவெங் குந்திரி வாலிதற் கென்செய்வனே. (42)

என்னகந் தைத்துணி வுக்கி டெனச்செல்வ ரேயிகழ்ந்து
சொன்னகந் தைத்துணி யுஞ்சோறுங் கிட்டிலன் றூங்கன்முக
வன்னகந் தைத்துணி லாமுயி ருண்ணு மருப்பமலை
யன்னகந் தைத்துணிக் கின்றவொற் றைக்கடை யாரத்தியே. (43)

அத்தி வளவுணன் மார்பிடங் கீண்டகோம பங்கையிற்கொள்
சத்தி வளவுப்ப லேயொற்றை யாவணஞ் சார்ந்துபெற்ற
சொத்தி வளவுமாற் றமற் கடன்பட்டுத் தூய்மனமி
கத்தி வளவுறு கண்ணடைந் தேனிதைக் கண்டருளே. (44)

கண்டிக் கவாவுங் கனிமோ தகஞ்சர்க் கரையுனது
பண்டிக் கவாவுட னீவே னவற்றைப்பல் பண்டங்களோ
டண்டிக கவாவுட் கொடுபசி தீர்ந்தபின் னுவதல்லல
துண்டிக்க வாவுயர் வாமொற்றை யாவணத் தூத்தும்பியே. (45)

தும்பிக்கை யாயன் புடையார்க்கு நீயரு டோன்றலென்ற
நம்பிக்கை யாயமைந் நானுங்கொண் டுன்னை நயந்தனனோ
டம்பிக்கை யாய மிடவேந்தி முன்சென்ற வையன்கண்ணுறல்
வெம்பிக்கை யாயம போககடை யிற்கை விடாதருளே. (46)

---

(42) பிரான்-எப்பொருட்குமிறைவனே. நந்தனம்-(இந்திரனுடைய) நந்தனவனம். வரால்-வரால்மீன். நந்து-சங்கு. பரானம்-அந்நியர்சோறு. தவ-மிக. நந்தல்-கேடு. நந்த-மிக. (43) தூங்கல்முக-யானைமுகத்தையுடைய. வல்-வலிய. நகம்-மலைபோன்ற அசுரனை. உள்நிலாம் - அவனுள்ளிடத்து விளங்கும்-மருப்ப-கொம்பையுடையவனே. கந்தை - கட்டுத்தறியை. அத்தி-யானையாகிய விநாயகர். (44) அத்தி-யானை முகமுடைய. வள்-வலிய. அவுணன்-அசுரன். கீண்ட-கிழித்த. சத்தி-வலிமை. வளம்-வளத்தையுடைய. திவள-மெலிய. உறுகண்-துன்பம். (45) கண்டு-கற்கண்டு. அவாவும்-விரும்பும். பண்டிக்கு-வயிற்றுக்கு. அண்டி-நெருங்கி. கவா-கவ்வி. அல்லல்-துன்பத்தை. (46) தும்பிக்கை-துதிக்கை. தோன்றல்-கடவுள். ஓடு-பிரமகபாலத்தை. பிக்கை-பிக்ஷை. ஆயம்-(தாருகாவனத்து) மாதர் கூட்டம். வெம்பு-வாடுகின்ற. இக்கு-கரும்பு வில்லுடைய. ஐ-தலைவனது. ஆய்-தாய்; இலக்குமி. விடாது-நீக்காமல்,

விடப்பட வாகமை யல்குன்மின் னாரின்ப வேட்கைத்துன்பம்
படப்பட வாக மெலிவார்தன் றுள்வெம் பவக்கடற்குத்
திடப்பட வாக நினையா ரெனினுந்தற் சேர்ந்தவர்தங்
கடப்பட வாக னெதிர்வரு மொற்றைக் கடையிடத்தே. (47)

கடைக்காலங் காணுமொற் றைக்கடை மேவைங் கராகடுஞ்சூற்
படைக்கால காலன் குமரா விளமைப் பருவக்குறு
நடைக்கா லமைபும் விநாயக நங்கையர் நன்னுதலுக்
கிடைக்கால மன்ன விழிக்குடைந் தேனையு மேன்றுகொள்ளே. (48)

என்றானந் தந்தமிழ்க் கின்னு மிரங்கிலை யெம்பெருமான்
றோன்றானந் தந்தரு செய்சூழொற் றைக்கடை துன்றுநினைப்
போன்றானந் தந்தனை யெய்தநின் றாட்குட் புகுவதென்றோ
வான்றானந் தந்தம ரர்க்கருள் வள்ளன்முன் வந்தவனே. (49

வந்தித்திக் கும்பணி செய்யுஞ்சொன் மாதர் மயக்கவழி
யந்தித்திக் கும்படுத் தந்தோகெட் டேனுந்தை யங்கையினின்
றுந்தித்திக் கும்பழ ஞென்றன்று வாங்கு முயர்ந்தவவெண்
டந்தித்திக் கும்பரும் போற்றுமொ ராவணத் தார்க்கிறையே. (50)

தாரணி யாவையும் பெற்றாலு மாசை தணியன்குறள்
போரணி யாவைத்து ளானருள் பிள்ளைப் பிரானெனுநின்
னேரணி யாவையி னில்லேனன் பில்லவர் நீள்கவித்தார்
மாரணி யாவைய னேநல்கொற் றைக்கடை வாழ்முதலே. (51)

---

(47) வாகு-அழகு. வேட்கை-ஆசை. படப்பட-உண்டாக உண்டாக. சேர்ந்தவர்கள்-அடைந்தவருடைய. தப்பு-குற்றத்தை. அட-கெடுக்க. ஆகன்-பெருச்சாளி வாகனத்தையுடைய கடவுள். (48) கடைக்காலம்-யுகாந்தகாலம். சூற்படை-சூலாயுதம். குறு-சிறிய. ஆலம்-விடம். (49) நந்தம்-நம்முடைய. தோன்றல்-புத்திரனே. நந்து-சங்கு. போன்று-ஒத்து. அமரர்க்கு தேவர்கட்கு. (50) வந்தித்து-வணங்கி. பணி-தொண்டு. அந்தித்து-பொருந்தி. இக்கும்பு-இந்தக் கூட்டத்தை. உந்தை-உன்பிதா. எண்-எட்டு. தந்தி-யானைகளையுடைய. திக்கு உம்பரும்-திக்குப்பாலகராகிய தேவர்களும். (51) தணியன்-தணியமாட்டேன். குறள்-பூதங்களை. அணியா-படையாக. அணி-அண்ணி; நெருங்கி. ஆவையின்-அந்த இடத்தில். மார்-மார்பு. முதல்-முதற்பொருள்.

வாழவை யானனந் தன்போற்கற் றூலும் வணங்கிலரை
வேழவை யானவன் றன்னடி கட்கன்பு மேவித்துயர்
போழவை யானனந் தந்தோஞ் செயினும் பொறுக்குநல்லோர்
சூழவை யானன வேமல்கொற் றைக்கடை தோய்நெஞ்சமே. (52)

தோயச் சுகந்தரு நின்னடி பாடுநர் சூழலினிற்
போயச் சுகந்தமிழ் கற்குமொற் றைக்கடை புக்கவினைக்
கீயச் சுகந்த மலர்கொய்நி டாம விருக்குமிந்த
நாயச் சுகந்தச் சமயத் தருள்செய்வி நாயகனே. (53)

நாய்க்காவ தன்புண் டஃதெனக் கில்லை நறுமலர்கள்
தூய்க்கா வதன்கிளை நீளொற்றை யாவணச் சூழல்விட்டுப்
போய்க்கா வதமபல சுற்றிற் பயன்புகழ் புண்ணியஞ்சீர்
வாய்க்கா வதனகன் மாதங்க மாகிய மாவள்ளலே. (54)

மாவள்ளி யோகை யுடன்றா வுண்டு வளஞ்செய்புனத்
தேவள்ளி யோடு கலந்தான் றுணைவ வெவர்க்குமின்ப
மீவள்ளி யோயுனை யேமுற்று நம்பிவந் தேன்முனிவர்
மீவள்ளி யோகஞ் செயுமொற்றை யாவண வித்தகனே. (55)

வித்துரு மந்தனை நேரித ழாரொனை வீட்டுதற்கோர்
சத்துரு மந்தன வர்மயக் கங்கெடு தற்குன்மறை
பத்துரு மந்த மறியாற் செபித்திலன் பார்த்தருண்மி
கத்துரு மந்தடஞ் சூழோர் கடையின்முக் கட்கரியே. (56)

கட்கா தலமரு ளியும் கயிறெனக் கண்டவரு
மட்கா தலமரு வாரேலெந் தாயுயர் வண்மையினை
விட்கா தலமரு விப்பெறு மோர்கடை மேயநின்றுள்
பெட்கா தலமரு கின்றேனிற் குற்றமென் பேசுவதே. (57)

---

(52) ஐ-அழகிய. துயர்-துன்பத்தை. போழ்-பிளப்பாய. அவை-(மேற் சொல்லிய) அடிகள். தோம்-குற்றம். அவையால்-சபையால். நனவே-தெளிவே. (53) சூழல்-இடம். அச்சுகம்-அந்தக்கிளிகள். அச்சு-சரீரம். உகு-கெடுகின்ற. (54) தூய்-தூவி. அது-பகுதிப்பொருள்விகுதி. கிளை-வளார். சூழல்-இடம். காவதம்-காதம். வாய்க்கா-கிடைக்கா. வதனம்-முகம். (55) ஓகை-மகிழ்ச்சி. ஈ-அருளுகின்ற. மீ-மேலான. வள்-வளமுடைய (56) வித்துருமம்-பவளம். சத்துரு-பகையாகிய. மந்தன்-சனியன். மறை-(பிரணவமாகிய) மந்திரம் துருமம்-சோலை. தடம்-வாவி. (57)'கட்காது-கட்செவி; பாம்பு. அல-இல்லை. மருள்-மயக்கம். மட்காதல்-மண்ணாசை. விட்கா-கற்பகம். பெட்காது-விரும்பாது. அலமருகின்றேனில்- சுழலுகின்ற என்னிடத்தில். முதலடி வேற்றுப் பொருள்வைப்பு; அஃதாவது பிரவஞ்சைத்தை மெய்யென மயங்காது பொய்யெனக்கண்ட ஞானிகள் என்பதாம்.

பேசுக வாரிய னாயவி நாயகன் பெட்புறுசீர்
நீசுக வாரி யமிழ்வாயொற் றைக்கடை நீணகரில்
மாசுக வாரியல் கொங்கைமின் னார்தம் வசஞ்செயவர்
ஆசுக வாரி யமர்கண் மயக்க மறுநெஞ்சமே. (58)

அறங்கரை யாமத்தி னூலனை யேயர்ச்சி யாதவராம்
மறங்கரை யாமத்தி மர்க்கெய்தி லாநின் மலரடியை
யுறங்கரை யாமத் தினுமற வேன்பொன் னொளிசெயுஞாண்
பிறங்கரை யாமத்தி யேயொற்றை யாவணப் பேரரசே. (59)

பேராசை யத்தம்பெண் மண்மேல்வைத் தேன்றொண்டர் பேசுபுகழ்த்
தாராசை யத்தனை யும்மெனை யேவந்து சார்ந்துநின்று
தீராசை யத்தமிழ் சாலொற்றை யாவணத் தேநிற்றொழா
ஓராசை யத்தரு ணங்கண்டு தீர்த்த நளோர்கொம்பனே. (60)

கொம்பொன் றலங்க வெதிர்வரு வாயெனிற் கும்பிட்டுநல்
வம்பொன் றலங்க லணிவேம் பமபடர் வந்தெதிர்த்தா
லும்பொன் றலங்கய மேயொற்றை யாவணத் துள்ளையன்றி
யம்பொன் றலங்கணிற் காணவு மெண்ணவி லமைபமுற்றே (61)

ஐயா கவலை யறுமொற்றை யாவணத் தன்பனைத்தும்
பொய்யா கவலையும் புன்சிறி யேற்குமுன் பொன்னிறமே
செய்யா கவலைமுன் வீசிய செம்மலின் சேயெனுநீ
யுய்யா கவலை யுணக்கொடுப் பேணைத யூர்ந்தருளே. (62)

---

(58) ஆரியன்-குரு. வாரி-கடலுள். அமிழ்வாய்-மூழ்குவாய். மாசு-குற்றம். உக-கெட. ஆசுக ஆரி-பாணத்தினபுகு. நீ அச்சுகவாரியமிழ்வா யெனக் கூட்டுக. (59) அறம்-தருமசாத்திரம். கரை-சொல்லுகின்ற. ஆமம்-பச்சரிசி. மறம்-பாவம். கரையா-குறையாத (தாற்பரியம்.) ஞாண்-கயிறு. அரை-இடை. ஆம்-ஆகின்ற. (60) சை அத்தனையும்-இகழ்ச்சியவ்வளவும். தீரா-நீங்கமாட்டா. சையம்-(பொதிகை)மலையின். சால்-மிகுந்த. ஆசை-குற்றத்தை. அத்தருணம்-தீருஞ்சமயம். (61) வம்பு-வாசனை. ஒன்று-பொருந்துகின்ற கயமே-யானைமுகக் கடவுளே. உள்ளை-இடத்தை. பொன்றலம்-பொன்னுலகத்தை. (62) பொய்யாக-பொய்யாய்ப்போக. செய்ஆக-செய்கின்ற திருமேனியுடையாய். சேய்-மகன். உய்-செலுத்துகின்ற. ஆகு-பெருச்சாளி வாகனம், அவலை-சிற்றுண்டிகளை,

ஊர்ந்து வருமிள வேறுடை யானை யொருவலஞ்செய்
தீர்ந்து வருமிணை யில்கனி யேற்றவ வென்றுன்பெலாஞ்
சேர்ந்து வருமிழு நஞ்சென வாட்டுமித் தீக்கொடுமை
யோர்ந்து வருமித் தொறுப்பாயொற் றைக்கடை யுள்ளெழுந்தே.

உள்ள றலைப்பட வாளை குதித்தெழு மொற்றைக்கடை
வெள்ள றலைப்படர் செஞ்சடை மேற்கொள் விமலனருள்
வள்ள றலைப்பட வைநின் னடிமும் மலவலியைப்
பிள்ள றலைப்பட ராவிதம் நிற்குப் பெரித்தன்றே. (64)

பெரிய வரையர மாதர வாமம் பிகைபெற்றருள்
அரிய வரையர மாதர மேவொற்றை யாவணத்தார்க்
குரிய வரையர மாதரன் மாமரு கோர்மையெழில்
தெரிய வரையர மாதர மென்னுங்கட் சேயிழையே. (65)

சேவித்த கையறுப் பாரிலை யான்பிற தெய்வங்களைப்
பாவித்த கையனென் றெள்ளா தருண்முக்கட் பண்ணவனே
வாவித் தகையம ரோரா வணத்துன் மருப்பினைவிட்
டேவித் தகையக் கயமுக னிற்பெரி தென்வினையே. (66)

எம்பாவ மத்தனை யுந்தீரொற் றைக்கடை யேத்திலந்துன்
பம்பாவ மத்தனை யுந்ததி போன்று பரமாங்கை
யம்பாவ மத்த மடங்கச்செய் தாற்கரு ளைங்கரனே
வம்பாவ மத்த னெனுநீயென் முன்னர் வராவிடிலே. (67)

---

(63) ஈர்ம்துவரும்-குளிர்ந்த பவளமும். உவர்-கடல். வருமித்துவயிரங் கொண்டு. (64) உள்ளல் – உள்ளாளென்னும் பறவை. தலைப்பட - (வந்து) கலக்க. வாளை—வாளைமீன். அறலை-கங்கையை. படர்-விரிந்த. வள்ளல்-வள் ளற்றன்மையுடையவனே. பிள்—பிள. அறு-முறி. அலைப்பு-துன்பம். அலைப்பு அடராவிதம் பிள்ளறு எனக்கூட்டுக. அடரா—நெருங்கா. (65) வரை-மலை. அரமாதர்-தெய்வப்பெண்கள். அவாம்-விரும்பும். அரியவர்-அருமையாயுள்ளார். ஐயர்—, அம்-அழகிய. ஆதரம்-அன்பு. அரையா-தலைவர். அ-அந்த. மாதரன்-இலக்குமியைத் தரித்த விஷ்ணு. மருகோர்-மருமகனுயுள்ளவர். வரை-எழுது கின்ற. சரம்-ஒப்பு இச்செய்யுள் மகடூஉ முன்னிலை. (66) சேவித்த-கும்பிட்ட. கையன்-கீழோன். தகை-அழகு. தகை-தடு.கயமுகனில்-கயமுகாசுரனைப் பார்க் கிலும். (67) பாவ-வியாபிக்க. அளையும்—கலக்கும். ஆவம்-அம்பறாத்தூணி;கடல். அத்தம்-கையில். வம்பு-வீண், ஆம் ம்-ஆவோம். ததிபோன்று வம்பாவமெனக் கூட்டுக. ததி—தயிர்,

வரவிம்மி தந்தனை யாற்றுந் தமிழ்கற்று வாஞ்சைமிகுந்
திரவிம்மி தந்தறி யார்பாற்செய் வேனின் னிடத்தெய்தியீ
பரவிம்மி தந்தரு மோர்கடை யாயென்று பாடிலனங்
கரவிம் மிதந்தபுத் திச்செய லேகக் கடைக்கணியே. (68)

கடைக்கணி யாய நிறைதரு மொற்றைக் கடையுறுமென்
னடைக்கணி யாயங் கருதேல் விநாயக நங்கைவள்ளி
யிடைக்கணி யாயவ னண்ணு மெனுமெந்தை யேயன்பர்சொற்
றொடைக்கணி யாயர் குழலினு மாம துரத்ததென்றே. (69)

துரகங் கவிக்கருள் வார்வாழொற் றைக்கடைத் தும்பிமுனி
கரகங் கவிழ்க்குங் கருங்காக மென்னைக் கடுங்கொடுந்தீ
நரகங் கவிக்குமுன் னேவந் தருள்செயு நானினிமே
லுரகங் கவிக்கொ டவளையைப் போலுள் ளுடைந்திலனே. (70)

உடையானை யாவ ரோரீஇயிருப் பாரஃ தோர்வையொற்றைக்
கடையானை யானன மேயா யெனையுட் கலக்குமலத்
தடையானை யாதுனைச் சாரவைப் பாய்கையிற் றங்குசங்கப்
படையானை யாண்டு மிவர்வானும் பூசிக்கும் பாதத்தனே (71)

பாதங் களைகண் டடியேனுக் காக்கவுட் பற்றுபசு
போதங் களைகண்ட மீதேயை தோன்றுமுன் போயுறியி
லேதங் களைகண்ட போதே கவர்பவ னின்மருகா
தீதங் களைகண்ட கர்தீரொற் றைக்கடைச் சின்மயனே. (72)

---

(68) வரம்-விசேடமாகிய. விம்மிதம்-ஆச்சரியம்; அஃதாவது எலும்பைப் பெண்ணாக்குதல் முதலியவை. வாஞ்சை-ஆசை. இரவு-யாசித்தல. பர-மேலானவனே. விம்மு-பெருக்கின்ற. இ-இந்த. மிதந்தபுத்தி-மந்தப்புத்தி. இரவுசெய் வேனெனக்கூட்டுக. (69) ஆயம்-ஆதாயம். நடைக்கண்-ஒழுக்கத்தினிடத்தில். இடை-இடத்து. கணி-வேங்கைமரம். சொற்றொடை-சொற்றொடுத்தலுடைய. கணி-கண்ணி; மாலை. ஆயர்-இடையாது. குழலினும- (வேய்ங்) குழலோசையைப்பார்க்கிலும். இக்கவி, கடைதலைவிற்பூட்டுப்பொருள்கோள். (70) கவிக்கு-புலவனுக்கு. நரகு நரகம். உரகம்-பாம்பு. கவிகொள்-கவ்விகொண்ட. (71) ஓரீஇ-நீங்கி. ஓர்வை-உணர்வாய் ஆனனம்-முகம். நையாது-கெடாமல். படை-ஆயுதம். ஆனை-இடபவாகனத்தை. யாண்டும்-எவ்விடத்தும். இவர்வானும்-ஏறுகின்ற சிவபிரானும். சங்கம்-விஷ்ணு பஞ்சாயுதத்தினொன்று. (72) களைகண்-ஆதாரம். பசுபோதம்-சீவபோதம். களை-நீக்கு. கண்டம்-கழுத்து. ஐ-கோழை. அளை-தயிர். அளை-கலக்கின்ற. கண்டகர்-பாவிகள். தீர்-நீங்கிய. களைகணுக் தவெனக் கூட்டுக.

சின்மைய னாகத் திகழ்நின்றொ ராவணத் தின்மடவார்
பன்மைய னாக மதியை விழுங்கநிற் பாடிமகிழ்
நன்மைய னாகற்ற தெற்றுக்கண் ணாலிந் நவைநின்முன்னர்
வன்மைய னாகமை யென்முன் கெடலொப்ப மாயுமின்றே. (73)

மாயா மலகன்ம மத்தனை யுங்கெட மன்னுமங்கை
யேயா மலக மெனநினைக் கண்டில னேரம்பனே
காயா மலக மிசைவந் திருந்து கருணைசெய்நீ
யாயா மலகறு மன்புக்கென் பாரொற்றை யாவணத்தே. (74)

ஆவணம் பற்பல வாமொற்றை யாவணத் தாம்பன்முகத்
தேவணம் பற்ப மூறுசெம்மை யாமது தேர்ந்தர்ச்சிக்கப்
பூவணம் பற்பமென் றெண்ணற்க வென்னுரை புன்மனமே
சாவணம் பற்பகை யாம்வினை நீசெயத் தக்கதன்றே (75)

தக்க மடமையு ளாயா தலிற்பெண்க டாஞ்செய்மயற்
றுக்க மடமைந் தனையினி யாவது சொல்வதுகே
ளக்க மடமை யலரூ டுலாமொற்றை யாவணத்தின்
பக்க மடமைந் திருவொரு கொம்பன்கண் பார்த்திடுமே (76)

பாரத் துவாவிளங் கொங்கைய ராடப் படுமணமார்
தீரத்து வாவி நிறையொற்றை யாவணஞ் சேர்ந்துவயி
றூரத்து வாவிரு வெண்றே ரதிதிக்கு மன்னமிடா
ரோத்து வாவினு முய்யார் கயமுகத் தொத்தமனே. (77)

---

(73) பல்மையல்-பலமயக்கமாகிய. அல்-அல்லாத. நா-நாக்கு நவை-குற்றம். வன்மை-வலியகரிய. அல்-இருள். நாகு-இளமை. அமைஎல்-அமைந்த சூரியன். நவைமாயுமெனக் கூட்டுக. (74) எய்-பொருந்திய. ஆமலகம்-நெல்லிக்கனி. காயாமல்-கோபியாமல் ஆயாம்-தாயாகும். அலகு-எண். (75) ஆவணம்-கடைவீதி. ஆம்பல்-யானை. தே-கடவுள். வணம்-வண்ணம்; நிறம். பற்பம்-தாமரை. செம்மை-சிவப்பு. பூ-மலரை. அள்-அள்ளுவாய். அற்பம்-இலேசு. சாவு-மரணம். அண்-பொருந்துகின்ற. அம்பற்பகை-பழிச்சொல்லாகிய விரோதம். என்னுரையற்பமென்றெண்ணற்க,நம்பு எனக்கூட்டுக. (76) உளாய்-உடையாய். அட-நெருங்க. மைந்தனே-குழைந்தாய். கமடம்-ஆமை, ஐ-அழகிய. அலர்-நீர். அடு-அடுப்பாய். அமைந்திரு-அடங்கியிருப்பாய்.(மனமே) (77) துவா-இரண்டு. ஆட-மூழ்குதலால். படும்-உண்டாகும். தீரத்து-கரையையுடைய, து-உண். அத்துவா-வழி.

உத்தம னத்தி யுரித்தானும் பூசிக்கு மும்பலென்றா
மூத்த மனத்தி னிறத்திரு மேனிய னன்பர்தொழுஞ்
சித்த முனத்திமிர் தீர்ப்பான்செய் மேதி செருத்தலின்றீங்
துத்த மனத்திரட் கூட்டுமோ ராவணத் துத்தெய்வமே. (78)

துத்தங் கருமை சுரந்திடல் போன்மனை தோறுஞ்செல்வர்
தத்தங் கருமை யெருமை சொரியுந் தகவுநிறை
யத்தங் கருமை பெருமை மலியொற்றை யாவணத்தார்
சித்தங் கருமை யொருபாகர் முன்பெற்ற சீர்மைந்தரே. (79)

சீரிய மன்றற் குழற்புத்தி யோடுநற் சித்தியெனும்
பாரிய மன்ற மிசைநடஞ் செய்தருள் பாதத்தினுற்
காரிய மன்றனை யன்றுதைத் தார்பெற்ற கண்மணியே
பேரிய மன்ற முழங்கோர் கடையிற் பெருந்தகையே. (80)

பெரும்பா கலங்கறைத் தாளங்கு சங்கையிற் பெற்றிவர்ந்து
வரும்பா கலங்களி றேயொற்றை யாவண மாகவினுர்
தரும்பா கலங்க லறக்கொளு நின்னெஞ்சென் றன்மட்டில்வல்
விரும்பா கலங்கவிழ் நாய்கனைப் பாநின் றிரங்குவனே. (81)

இரங்காயஞ் சக்கர மாற்கிவள் ளாலுயர்ந் தின்னல்செய்மூப்
புரங்காயஞ் சக்கரன் மைந்தாவொற் றைக்கடைப் பூங்கொம்புதீர்
குரங்காயஞ் சக்கர ளம்போற் சுடுந்துயர் கொண்டுநிரந்
தரங்காயஞ் சக்கர மானுர்க்கு மின்னென்று தாழ்ந்தனனே. (82)

---

(78) என்றூழ்-சூரியன். திமிர்-விறைப்பு. மேதி-எருமைகள். செருத்தல்-பால்மடு. துத்தம்-பால். (79) துத்தம்-பால். கருமை-சூல்கொண்ட மேகம். தகவு-குணம். சித்து அங்கர்-ஞானமே திருமேனியாகவுடையவர். துத்தம் எருமை சொரியுமெனக்கூட்டுக. (80) மன்றல்-வாசனை. பாரிய-மனைவியையுடையாய். பேரியம்-பெரிய வாச்சியம். (81) பாகலம்-யானைநோய். கறைத்தாள்-உரலடி. இவர்ந்து-ஏறி. பாகு-பாகன். அல்-இல்லாத. கலங்கல்-வருத்தம். மட்டில் - அளவில். கலம் - கப்பல். நாய்கன் - வணிகன்; செட்டி. (82) காய்-சுடுகின்ற. தீர்-நீங்கிய. காளம்-விடம். நிரந்தரம்-எப்பொழுதும். சக்கு-கண். தாழ்ந்தனன்-தாழ்வடைந்தேன். காயமின்னென்று எனக்கூட்டுக.

தாழைப் பசிய வளநாட்டி லெம்மிறை தந்நதிக்
கீழைப் பசியனைத் துந்தோய்ந்தன் றுனடி கிட்டச்செயு
மூழைப் பசியக மேயொற்றை யாவணத் துற்றுச்சும்மா
பீழைப் பசியற வுண்டிருந் தாலென் பெறுவதுவே. (83)

பெறுகம்பு லாம்வய லொற்றைக் கடையெம் பிரானுக்குப்பச்
சறுகப்பு லாய்ந்தணிந் தாறுபே றெனும்பதி னாறினிலுஞ்
சிறுகப்பு லாலுணுஞ் சேரிப் பரத்தையர் திட்டியென்று
மறுகப்பு லாச மொடுபாய நொந்து வருந்திலமே. (84)

வரும்போ தகந்தனி லுண்மை யுரைக்கு மருப்பொன்றுடைப்
பெரும்போ தகந்தவ ருரிதன்ற நீயெம் பிரான்பெறவோந்
தரும்போத கந்தன்முன் னோந்தத் தந்திமுன் சார்ந்திடிற்ப
கரும்போத கந்தண் பொழில்சூழொற் றைக்கடைக் கண்மணமே. (85)

கண்கண்ட முற்றெய்வ மொற்றைக் கடையைங் கரனவன்றாள்
உண்கண் டமுதினு மிக்கினி தாமென் றுவரிசுலா
மண்கண் டமுமற்றைக் கண்டமுஞ் சொல்லு வதைமனத்து
னெண்கண்ட முட்டிய துன்பமெ லாம்வந் திசைபினுமே. (86)

இசைவாக மங்கல மேயுமொற் றைக்கடை யில்லுயர்வே
தசைவாக மங்கலந் தாபே னுனையெனச் சாம்பொழுதி
லசைவாக மங்கலக் கண்ணுற வெப்புமுன் னுருவெரிங்
கிசைவாக மங்கலன் போற்றரித் தானுக்கு மேற்றெய்வமே. (87)

---

(83) தாழை-தென்னை. நாட்டில்-சோழநாட்டில். இறை - விநாயகர். நதிக்கீழ் - காவிரியினிடத்து. ஐப்பசியனைத்தும் - ஐப்பசிமாதமுழுதும். பசி-துதிப்பாய். பீழை-துன்பம். (84) பெறுகம்பு-ஈனும்பருவத்தையுடைய சங்கு. பேறு-பயன். சிறுகம்-குறையமாட்டோம். திட்டி-கண். மறுகு-சுழலுகின்ற. உலாசம்-உல்லாசம், சந்தோஷம். பதினாறு-புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள். (85) போதகம்-யானைக்கன்று, பிரான்-சிவபெருமான். ஓம்-பிரணவப்பொருளை. போத-ஞானத்தையுடைய. தகு-பொருந்திய. (86) முற்றெய்வம்-முதற்றெய்வம். கண்டு-கற்கண்டு. சுலாம்-சூழும். எண்கு-எண்ணுவேன். இது தன்மைவினை முற்று. (87) மங்களம்-சுபச்செய்கை. உனை எனை-தலைவனையும் தன்னையும். அசைவு-சலனம். ஆகம்-சரீரம். அங்கு-அவ்விடத்து. வெரிந்-முதுகு. கம்-கங்கையை. அம்-அழகிய. கலன்-ஆபரணம்.

மேம்பட்ட மத்திகை போலவொற் றைக்கடை மேயவெண்பா
ஆம்பட்ட மத்தி முகத்தணி வானுக்கென் றுன்மிடியாம்
பாம்பட்ட மத்திற் சனிபோற் பகைக்கப் படினுந்ததி
காம்பட்ட மத்திற் கலங்காமை மானக் கலங்கிலேனே. (88)

கலங்கல மாக்கண்க ணீர்சோர மும்மலக் கட்டுட்பட்டு
விலங்கல மாக்களில் வீண்பத ராமெமை வேண்டிநின்னோ
டலங்கல மாக்கரி தேனுமெம் முள்ளத்தி லன்பெனலா
மிலங்கல மாக்கடைக் கண்பாரொற் றைக்கடை யேரம்பனே. (89)

ஏரம்ப சூரத் தரியலற் காய்ந்த விறைமுனண்ணால்
சீரம்ப சூரத்தர் மைந்தா கயமுகற் செற்றகொம்பாங்
கூரம்ப சூரத் தனையுமி லோர்கடைக் குஞ்சரமே
யாரம்ப சூரத் தனமாயிற் றுன்பணி யாற்றுவதே. (90)

ஆற்றடங் காவெள்ள மோவா மதுரை யதன்வடகீழ்
பாற்றடங் காமலி யோரா வணத்தென் பழவினையாற்
கூற்றடங் கார்துணை நின்னையல் லாதக் கொடியன்வருங்
காற்றடங் கார்மழை போன்மதஞ் சோர்துதிக் கையிறையே. (91)

கையடை யாகவந் தேனரு ளந்திய காலங்கண்டத்
தையடை யாலறி வோயுமுன் னேயொற்றை யாவணத்திற்
பையடை யாரர சுள்ளுமென் னுள்ளும் பழவினைத்தீ
மையடை யாருள்ளு நீங்கா விநாயக வாரணமே. (92)

---

(88) மத்திகை-மாலை. பட்டம்-நெற்றிப்பட்டம். ததி-தயிர். காம்பு அட்ட-காம்பைக்கெடுத்த. மத்தின்-மத்தால். (89) விலங்கலம்-விலகமாட்டோம். மாக்களில்-மனிதருக்குள். அலங்கு-விளங்குகின்ற. அலம்-அமைவு. இலம்-வீட்டில். கல-கலப்பாய். மா-ஒரு சிற்றளவு. (90) சூரத்தரியலன்-சூரனாகிய பகைவனை. சீர்-சிறப்புப்பொருந்திய. அம்-அழகிய. பசு-எருது, இடபவாகனம். ஊர்-செலுத்துகின்ற. கூர் அம்ப-கூரிய பாணத்தையுடையவனே. பணி-தொண்டு. ஆற்றுவது-செய்வது. (91) ஓவா-நீங்காத. கூற்று-யமன். அடு-கொல்லுகின்ற. தடு-தடுப்பாயாக. (92) கையடை-அடைக்கலம். அந்தியகாலம்-மரணகாலம். கண்டத்தை-கழுத்தை. அடு-அடுக்கின்ற. ஐயால்-கோழையால். பையடை-பசிய இலைகள்.

வாரண வாசி நகர்க்கங்கை தோய்ந்தென் வனநரியைச்
சீரண வாசி யியற்றிக் கொடுவரு செம்மற்குமுற்
காரணவாசி ரியனுமொற் றைக்கடை காண்பவர்க்குப்
பூரண வாசி புகல்வோ னருள்பெறப் போந்திலரே. (93)

போந்தா ரகவல் லறச்செயுஞ் செஞ்சுடர் போலுநிற்குத்
தேந்தா ரகவன் முதலிய பாவெனத் தேர்ந்தவைசெய்
யேந்தா ரகவர சேயய னீன்ற விருசுதைக
ளாந்தா ரகவ லுறுதொற்றை யாவணத் தாளெமையே. (94)

ஆளா வதுமெய்ந் நினக்கேயொற் றைக்கடை யாரரசின்
மீளா வதுல விமலா வலம்புரி மென்மலர்த்தார்த்
தோளா வதுவைசெய் சித்தியும் புத்தியுந் தொண்டுசெயுந்
தாளா வதுசெய யானும்வந் தேனென் றனக்கருளே. (95)

தனதானி யாதிகள் வேண்டிநின் சீர்த்தியைச் சாற்றுதனீங்
கினதானி யாயமி லாரையும் பாடி யிரங்குமன்பர்
மனதானி யாகிய வள்ளாலொற் றைக்கடை மாதங்கமே
யெனதானி யாரம்ப காலம்வந் தாட்செய்வ தென்னுளதே. (96)

என்னந் தரங்க மிசையாதொற் றைக்கடை யெய்துதற்கு
முன்னந் தரங்க மிசைவான் வணங்கு முதல்வவளை
மன்னந் தரங்க மிசைநிற்கு மாற்கருள் மாவள்ளலென்
றன்னந் தரங்க மிசைவாக மந்தந் தவன்பொருனே. (97)

---

(93) வாரணவாசி-காசி. வனநரி-காட்டுநரி. சீரண-சிறப்புப்பொருந்த. ஆசிரியன்-குரு. ஆசி-மங்கலவாழ்த்து. (94) போந்தார்-வந்தவர்கள். அகஅல்-உள்ளிருள், ஆணவமலம். அவை-அகவல் முதலிய பாவாகிய அப்பாடல்களை. செய்யேம்-பாடமாட்டோம். தாரகம்-பிரணவமந்திரம். சுதைகள்-புத்திரிகள். தார-மனைவிகளையுடையாய். கவல்-கவலை. (95) ஆள்-அடிமை. அரசின்-அரசமரத்தினின்றும். அதுலம்-ஒப்பில்லாத. வலம்புரி-நந்தியாவர்த்தம். அது-அத்தொண்டு, அடிமை. (96) தால்-நாக்கு. மனதானி-மனமாகிய தானத்தையுடையவன். ஆனி-அழிவு. (97) அந்தரங்கம்-மனம். தரங்கம்-சமுத்திரத்தை. மிசைவான்-(உழுந்தளவாக்கி) உண்ட அகத்தியர். வளை-சக்கராயுதத்தை. மல்-நடனம், அது விஷ்ணுகூத்து. நந்து-மிகு. அரங்கமிசை-சபையின்மேல். வள்ளல்-வள்ளலே. அந்தரம்-தீமையை. கமி-பொறுத்தருள். பொருன்-புத்திரன்.

தந்தத் தனதன வென்றளி பாடுந் தடப்பொழில்சூ
ழந்தத் தனதனை யார் பயிலொற்றை யாவணத்தில்
முந்தத் தனதனந் தானந்த நல்கு முழுமதநீ
ருந்தத் தனதன யங்காணில் யாவ ரொருவுவரே. (98)

ஒருவிதத் துங்கடைத் தேருமொற் றைக்கடை யூர்க்குட்செலுந்
தெருவிதத் துற்சனர் சேர்க்கைவிட் டேகெனிற் சென்றிலைவெள்
ளருவிதத் துன்னத யானை மலைபி னயனிற்பினு
மருவிதத் தும்பி முகன்மன மேயருள் வானருளே. (99)

அருளத் தனையொப்பி லாதானொற் றைக்கடை யையன்றிரண்
டுருளத் தனைமுக முற்றவன் பெற்றவன் யோகஞ்செய்ப
வருளத் தனையனை யானு யுறையவன் மன்னுமிரு
பொருளத் தனையுந் தருமவன் றாமரைப் பூங்கழலே. (100)

முற்றிற்று.

வேண்டுகோள்.

மன்னுமொற் றைக்கடை வாய்க்கா வரச மரத்தடியிற்
றுன்னுமொற் றைக்கொம்ப னுந்தேவ வென்னுட் டுபரமறப்
பன்னுமொற் றைத்திரி பங்காதி மாலையைப் பார்த்தணிவாய்
மின்னுமொற் றைம்பொன் மணிமாலை யின்னிலை மிக்கதித்தே

---

(98) தனதன்-குபேரன். முந்த-முற்பட்டுவர. அனந்தானந்தம் - அளவில்லாத ஆனந்தம். உந்த-செலுத்துகின்ற. அத்தன்-துதிக்கையுடையவன். அதன்-அதனுடைய. அதாவது- அனந்தானந்தநல்குதல். (99) அத் துற்சனர்-அந்தக்கெட்ட சனங்கள். உன்னதம்-உயாச்சி. அயல்-பக்கத்தில். இதத்தும்பி முகன்-நன்மையுடைய யானைமுக விநாயகர். (100) அருள-கருணைசெய்தற்கு. அத்தன்-(துதிக்)கையுடையவன். உளத்து-மனத்தினிடத்து. அனை-அன்னை, தாய். அனையானாய் - ஒப்பவனாய். இருபொருள் - கல்விப்பொருள், செல்வப் பொருள். (வேண்டுகோள்) மின்னும்-மின்னலும். ஒற்று-பொருத்துகின்ற. ஐ-அழகிய. ஒற்றைமாலையெனக்கூட்டுக.

உ

சிவமயம்.

ஒற்றைக்கடை விநாயகர்

இரட்டைமணி மாலை.

வெண்பாவும் கலித்துறையும்.

காப்பு.

ஓரா வணமுற் றுயரறிவி னோருமுளத்
தோரா வணமுற் றுணர்ச்சியொடு—சீராம்
இரட்டை யமைந்ததனுக் கேற்பவே ரப்பற்
கிரட்டைமணி மாலைசெப்வே னியான்.

நூல்.

பூங்கமல மேலயனும் போற்றுந்தன் பொன்னடியை
யாங்கமல னாமொற்றை யாவணத்தா—னீங்கரிய
கொம்பிருக்குங் கையான் கொடுக்குமேற் கூடுமே
நம்பிருக்கு மெய்தா நலம். (1)

நலங்கற் றவர்தங் கருத்தினிற் காண்பவ னண்ணுபந்த
விலங்கற் றவருளத் தேயுறை யேரம்பன் மெய்யறிவு
கலங்கற்றம் பார்த்தெமன் வாராதொற் றைக்கடைக் கட்டவிர்த்தென்
னலங்கற் றமிழ்புனை வானவ னேநமக் காந்துணையே. (2)

ஆம்பழனஞ் செந்நெ லடையொற்றை யாவணத்தின்
மாம்பழனஞ் செங்கைவைத்த வள்ளலே—தேம்பழனு
னாருமுன் னாகுமுன் னங்கமுங்கண் டாற்கணத்து
ளேகுமென் றுன்ப மெலாம். (3)

(காப்பு) ஓராவணம்-ஒற்றைக்கடை. இரட்டையமைந்ததனு - தேவசரீரமும், மிருகசரீரமும். (1) ஒற்றையாவணத்தான்-ஒற்றைக்கடையையுடையவன். (2) அற்றம்-சோர்வு. அலங்கல்-மாலை. (3) பழன்-பழம் அழன்-பிணம். ஆகும்-பெருச்சாளி வாகனமும். அங்கமும்-திருமேனியும்.

எல்லாரு மண்ணிற் பிறந்திறந் திட்டன ரிவ்விரண்டும்
அல்லாரு மாபதி யன்றியில் லென்றறிந் தாரதனால்
நல்லா ருளங்கொ ளவனரு மைப்பிள்ளை நாலுகவி
வல்லா ருலாமொற்றை யாவணஞ் சேர்முக்கண் மாதங்கமே. (4)

மாதம்பத் தோடிரண்டு வாய்த்த மழுகளிறே
மாதம்பத் தோடிரண்டு மன்கருவுட்—போத
லறமுறக்கா தாயொற்றை யாவணத்தாக் கென்னை
யறமுறக்கா தாய்நீயே யாம். (5)

ஆம்போதி லாமென் றடங்கா தவாக்கொண் டலைந்துடலந்
தேம்போதி சற்றுமி லாதேனை மாதர்தஞ் சிற்றிடையுட்
பாம்போதி னந்தினம் பற்றுமித் துன்பப் படமுடியா
தோம்போதி யாயினி யேனுமொற் றைக்கடை யோர்கொம்பனே. (6)

ஓராயி ரந்துன்ப முற்றவற்றை யோவுநெறி
தீரா யிரந்துபடு நெல்லொத்தீர்—பாராயு
மொற்றைக் கடைவீர முற்றகொம்பொன் றுள்ளான்று
ளொற்றைக் கடைவீ ரினி. (7)

இன்னா தனமுற்று முற்றேன் மனத்தையு மெண்ணில்விலைப்
பொன்னா தனமெனப் போந்திருந் தான்வண்டர் பூம்பொழிலுட்
டன்னா தனவென்று பாடுமொற் றைக்கடைத் தாழ்துதிக்கை
மன்னா தனவன் கருணையை யென்னென்று வாழ்த்துவனே. (8)

---

(4) இல்-இல்லை. நாலுகவி-ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம். (5) தம்பத்தோள்-தூண்போன்ற தோள்கள். அற-கெட. முறக்காதாய்-சுளகுபோன்ற காதையுடையவனே. கா-காப்பாய். அறஎன்னை ஆக்குஎனக் கூட்டுக. ஆக்கு-செய். பன்னிரண்டுமாதங் கருவென்றது பிதாவயிற்றிலுள்ள இரண்டுமாதமுஞ் சேர்த்தென்க. (6) தேம்பு-வாடுகின்ற. போதி-ஞானம். ஓம் - பிரணவப் பொருள். (7) ஓவுநெறி-நீங்குமார்க்கம். ஆயிர்-ஆராயமாட்டீர். (8) இன்னாதன-இன்பமில்லாதவைகள், மன்-நிலைபெற்ற.

வாழ்வனைத்து மெய்யென்றே மாந்து மயற்கடற்குள்
வீழ்வனைத்துன் பத்தினின்று மீட்டியின்னும்—பாழ்வயிற்றி
னுங்கருவெய் தாதொற்றை யாவணத்து ளோங்கரன்றா
ளோங்கருளே செய்யுநெஞ்சே யோர். (9)

நெஞ்சந் தியங்க வுழல்வேனை யாட்கொள நீயிச்சம
யஞ்சந்தி யங்கவு ளாடியொப் பாகிய வங்கனையார்
தஞ்சந் தியங்கவுஞ் சம்மதித் தானுந்தை தானதையோர்
மஞ்சந் தியங்க வுயரொற்றை யாவண மாதங்கமே. (10)

மாகமுகங் காவளர்ந்து வானவர்முன் மாதருநே
ராகமுகங் காட்டுமொற்றை யாவணத்து—ளேக
மருப்பங்கை யன்பதத்தை வாழ்த்துவரே வாழ்வார்
மருப்பங்கை யன்படையா மல். (11)

மல்லலம் பாரர சிந்திரன் மாலயன் வாழ்வுறினும்
அல்லலம் பாரம் பகமாத ரின்ப மடுக்கினுநாம்
புல்லலம் பாரதந் தீட்டுநின் றாளன்றிப் பூசுரரில்
லில்லலம் பாரணஞ் சாலொற்றை யாவணத் தேரம்பனே. (12)

ஏரம்பன் றங்கரங்க ணேந்திழையார்க் கென்னுநெஞ்சே
யேரம்பன் றங்கரசை யேவலஞ்செய்—தேரம்
அடுக்கநினைப் பாரேலோ ராவணத்து ளாரோ
டடுக்கநினைப் பார்ப்பா னவன். (13)

அவன வளது வெனுமொற்றை யாவணத் தைங்கரனிப்
புவன வளவுசெய் காலான் மருகன் பொழில்வளமிக்
கவன வளவன்றன் னாடுதண் காவிரி காணவிட்டோன்
எவன வள்வ ரிவைய ரிருவர்க் கிறையவனே. (14)

---

(9) வீழ்வனை-வீழுகின்ற என்னை. பாழ்-வீணாகிய. (10) சந்தி-சந்திப் பாய். கவுள்-கன்னம். ஆடி-கண்ணாடி. சந்து-தூது. மஞ்சு-அழகிய. அந்தி-செவ்வானம்போன்ற. அங்க-திருமேனியையுடையாய். (11) தரு-கற்பக விருக்ஷம். மரு-வாசனை. (12) மல்லல்-வளர்ந்தங்கிய. அல்லல்-துன்பத்தை யுடைய. ஆர்-ஒத்த. இல்லில்-வீட்டில். அலம்பு-முழங்குகின்ற. சால்-மிகுந்த. (13) அம்பன்று-பாணமல்ல. கரம்-விடம். அரசை-அரசமரத்தை. அடுக்க-அடுக்கிவைக்க, சேர்த்துவைக்க. (14) வனம்-அழகு. வளவன்-சோழன். எவனம்-எவ்வனம், வாலிபம். இருவர்-சித்தி புத்தி யென்னும் பிரமாவின் புத்திரிகள்.

இறையளவு கண்டபொழு தேத்திமே லம்பன்
கறையளவு கண்டனுயர் கற்கள்—உறையவங்கை
யாற்றாக்கி வைப்பனொற்றை யாவணத்தை யண்மிவருங்
கூற்றாக் கிடரிலையெற் கு. (15)

இடரா சனன முதலிது காறு மெனைவருத்தப்
படரா சனந்த மியற்றுவ னீயெப் படியருள்வாய்
நடராச னன்புறு மைந்தாவொற் றைக்கடை நாடுசெம்பொன்
அடரா சனமென வீற்றிருந் தாண்முக்க ணைங்கரனே. (16)

முக்கட்டு நால்வாய்த்து முன்றொழுவார் மும்மலத்தின்
இக்கட்டு நீக்கு மியற்றுசீர்—திக்கெட்டும்
ஓராவ ணங்குடிகொண் டுள்ளுறையு மும்பரெலா
மோரா வணங்கு மொளி. (17)

ஒளிக்கும் பரம வுலோபரைப் பாடி யுளமுலைந்தேன்
கிளிக்கும் பனேக மிசைபாடுஞ் சோலை கிளர்பொதியத்
தளிக்கும்ப மாமுனி சிந்திக்கும் பாதத்தண் ணல்பழனத்
துளிக்கும்ப ரூர்புகு மோரா வணத்தி லுவாவரசே. (18)

அரசடியா ராம்பலொற்றை யாவணத்தி லன்பிற்
பரசடியா ராம்பற் பலருள்—விரசுதலா
லாணவமாங் காரல் லகலுமஃ தன்றிப்
பூணவமாங் காரமொடு போம். (19)

போமாலை யங்கரும் பொத்தீரொற் றைக்கடைப் போதகத்துக்
காமாலை யங்கண்டு கைதொழுஞ் சூலைவெப் பாதிபித்தங்
காமாலை யங்கமு றுவாழ் வடுக்குங் கமழுமலர்ப்
பூமாலை யங்கன் பொடுபுனை வீரதன் பூங்கழற்கே. (20)

முற்றிற்று.

---

(15) கறை-விடம். அளவு-கலந்த. உயர்கல்-கயிலாசமலை. அண்மி - நெருங்கி. ஊக்கு - செலுத்துகின்ற. (16) இடரா-துன்பமோ. வருத்த-வருத்தஞ் செய்தால். படர்-விரிந்த. ஆசு-குற்றம். அடர்-நெருங்கிய. (17) இயற்று-இயலையுடையது. ஓராவணம்-ஒற்றைக்கடை. ஒளி-பிரகாசப்பொருள். (18) பொதியத்தளி-பொதிகைமலையாகிய கோயில். பழனத்துள்-வயலினுள். உவா-யானை. (19) காரல் - கரிய இருள். பூண்-பொருந்துகின்ற. அவம்-வீண் செயல். (ஆகுபெயர்) (20) போம்-செல்லுங்கள். தொழும்-வணங்குங்கள். அங்கம்-சரீரம்.

உ

சிவமயம்.

ஒற்றைக்கடை விநாயகர்

மும்மணிக்கோவை.

காப்பு.

காப்பாசங் கையகலக் கற்றார்கள் கண்டுதொழு
மாப்பாசங் கையகங்கொள் வள்ளலுன்றாள்—பூப்பார்செய்
யண்மும் மணிக்கோவைப் பாமொர்கடை யார்நினக்குப்
பண்மும் மணிக்கோவைப் பா.

நூல்.

ஆசிரியப்பா.

பூவரு மயன்முத லேவருந் தொழுநீ
யென்று ளாயோ அன்றுளேன் யானும்
ஆயினு மனந்தந் தாயி னுதரம்
புக்குழன் றிருந்துபூ மிக்குள்வந் துதித்துப்
பொன்பெண் மண்ணி லன்பெண் ணிலவா
வைத்துனை மறந்து பித்துறு வேனையிவ்
வொன்றினுந் தோயா நன்றிய லுன்னை
நிகரு மென்று பகருவர் தாமே
மேருவு மணுவு நேரு மென்னச்
செப்புதற் கஞ்சாத் தப்புறு மறிவிலார்
அவர்தம் வார்த்தை யெவரே மதிப்பார்
அடிமை நானென் குடிமுழு தென்றும்
ஆண்டா னீயே வேண்டா வென்னத்

(காப்பு) காப்பு-காவலாம். மா-பெரிய. வள்ளல்-வள்ளலே. (அண்மை விளி) பூப்பு-(மலர்கள்) பூத்தல். செய்-வயலில். அண்மும்-நெருங்கும். அணி-அழகிய. கோ-நீருக்கு. வைப்பாம்-இருப்பிடமாம். ஆர்-பொருந்திய. கோவைப் பாக்காப்பு தானெனக் கூட்டுக.

தள்ளினும் போகே னுள்ளிய வுண்மையி
திப்பிறப் பன்றி யெப்பிறப் புறினுநின்
றொண்டே செய்வது கொண்டது நடைபெறற்
கேற்ற தாகச் சாற்றரும் பொருள்கள்
இன்றியமை யாதன வன்றிமற் றொன்றை
வேட்கை மிகுதியிற் கேட்கை யுற்றே
னென்னினு மதனை நின்னியற் கேற்ப
ஒல்லையி னுதவுவா யில்லை யென்னாய்
ஆதலி னின்சீ ரோத லாவதோ
எண்ணிலா நகர்தன் னுண்ணிலா வண்ட
மோங்குநின் மேனியிற் றூங்குதல் போலு
முட்புறக் கனிகள் பெட்புற நாலு
பக்கமு நாலு மிக்க பலாவுந்
தொக்க மாவுந் தக்க கதலியும்
இலாங்கலி யும்விண் குலாந்தரு வீரைந்
தென்ன வானவர் முன்னர் வளரும்
பாண்டிநன் னாட்டிடை வேண்டிய தளிக்கும்
பிறையணி வேணி யிறையவ னரசு
புரியு மதுரா புரியதன் வடகீழ்
ஒற்றைக் கடையின் மற்றைக் கடையில்
காட்சியை நோக்கும் மாட்சிமை தேக்கும்
யோகிய ருளம்போ லாகிய வரசடி
நீழலி னுறையும் வேழ முகங்கொள்
தலைமை மேவிய நிலையுறு தேவே. (1)

வெண்பா.

தேவருந் தாவரநிற் சேவை செயாரேலிங்
கேவருந் தாவரமீ யேரம்பா—பூவருந்தே
னூறுபண்ணை யுட்பாயோ ராவணத்தி லன்புசிறி
தூறுபண்ணை யுங்கொள்ளு வோய். (2)

---

(1) நாலும்-தொங்கும். இலாங்கலி-தென்னை. கடையில் காட்சி-முடிவில்லாத் தோற்றப்பொருள், அஃதாவது பரம்பொருள். (2) தாவரம்-அசரம் (ஆகியமரம்)ஆம். பண்ணை-வயல். பண்-பாட்டு.

கலித்துறை.

உவாமுகந் தோன்ற வுலாமொற்றை யாவணத் துன்னையெந்நெஞ்
சவாமுகந் தோறு மருச்சிப் பதற்கஃ தன்றியொன்றுந்
துவாமுகந் தோர்ந்தனு வாயினு மீயரு ளேய்த்தவர்மெய்த்
தவாமுகந் தோர்கல சங்கொளில் வாரிதி தாழ்வதின்றே. (3)

ஆசிரியப்பா.

வாரி சூழுஞ் சீரி தாகிய
மண்ணி லுயர்ந்த விண்ணி லமர்ந்த
தேவர்முப் பத்து மூவ ருள்ளுஞ்
சீர்த்தி மிக்கமும் மூர்த்திக ளுள்ளும்
உயர்வோ னென்ப தயர்வில் விநாயகப்
பெயரே காட்டுங் கயமா வதனம்
உடையா யொற்றைக் கடையா கியநன்
நகரில் வாழு நிகரி லாநின்
னடிமலர் பரவும் படிவரு தொண்டர்
நின்னிற் பெரியரென் றென்னின் மதித்துப்
பூசனை புரிந்து பாசனை செய்வன்
இதனு லென்மேற் கதநீ கொள்ளல்
எந்தை யாகிய சுந்தர மூர்த்தி
நாயனு ரன்று தூய வாரூர்க்
கோயி லின்முதல் வாயி லுட்புகும்
போதவ ணுற்ற தீதறு தேவா
சிரிய மண்டபத் துரிய ராகிக்
கருத்தொண் டெய்தாத் திருத்தொண் டெய்தும்
இணையி லன்பர் துணைமல ரடிதொழா
தகல்வது கண்டப் புகரி லன்பர்
இவனு மிவனையா ளவனு நமக்குப்
புறம்பெனு மடிமைத் திறந்தெரிந் தோங்கு
தேரூர் வீதி யாரூ ரருஞ்சம்

(3) உவா-யானை. அவாம்-விரும்பும். துவாம்-உண்ணமாட்டோம். மெய்த்தவா-மெய்க்கப்பட்டவனே. முகந்து-மொண்டு. (4) கதம்-கோபம். தொண்டு-வாயில்.

மதித்தவர் தம்மைத் துதித்தகல் வாயென்
றெம்பிரா னென்னுமத் தம்பிரான் றோழர்க்
கருளின ரன்றி மருளிலவ் வன்பரைச்
சிறிதுஞ் சினந்தில ரறிதி நீயவர்
மைந்த னாதலிற் றந்தை யறிவு
கொள்ளுதல் கடனும் விள்ளுங் காலே. (4)

வெண்பா.

காலங் கடக்கவன் கன்மங் கடவேனின்
காலங் கடக்கக் கலந்தக்காற்—சீலமார்
ஆங்கொற்றை யாவிரட்டை யாநாமோ ராவணத்தின்
பாங்கொற்றை யாவேரம் பா. (5)

கலித்துறை.

பாப்பாடு வார்பல நூலினுட் டேடும் பழம்பொருளெற்
காப்பா டுவாமுகம் பெற்றோனொற் றைக்கடைக் கண்ணுறைவோன்
சேப்பாடு வாகன மாகக்கொண் டோனெனுஞ் செந்திலுற்று
மாப்பாடு வார்கட லின்கட்செய் தோன்முனம் வந்தவனே. (6)

ஆசிரியப்பா.

வந்தனை செய்வார் சிந்தனை முடிதற்
கூறு தவிர்க்கு மாறு திருவுரு
வெடுத்த வள்ளா லடுத்த தன்குறை
யெள்ளத் தனையு முள்ளத் தெண்ணா
தண்டர் முனிவர் கொண்ட துயரங்
கண்டுள மிரங்கிப் பண்டுதன் மருப்பாஞ்
சாங்க மொன்றையு பாங்க மாக்கி
நின்முகங் கொண்ட வன்முனை யடங்க

(4) தம்பிரான்றோழர்-சுந்தரமூர்த்திநாயனார். அவ்வன்பர்-தேவாசிரியமண்டபத்திலிருக்கும் அந்தத் திருக்கூட்டத்தார். (5) கால்-திருவடி. நாம்-நாமிருவரும். ஒற்று-பொருந்தும். (6) காப்பாடு-காப்பாற்றுகின்ற. உவா - யானை. சேப்பு-சிவப்பு. செந்தில்-திருச்செந்தூர். மா-(சூரனாகிய) மாமரம். பாடு-அழிதல். (7) சாங்கம்-சரீரத்தோடு கூடிய அங்கம். உபாங்கம்-சரீரத்துக்கு வேறாயுள்ள அங்கம். நின்முகங்கொண்டவன்-கயமுகாசுரன்.

நெஞ்சினைக் கீண்ட வெஞ்சினத் தண்ணு
வீதலால் யாரு மோத லாம்படி
பூபா ரந்தீர் மாபா ரதமம்
மருப்பி னாற்பொற் பொருப்பி லெழுதிய
அத்தமு மியானை மத்தக முங்கொள்
பிரணவப் பொருணின் சரணவற் புதமலர்
அரணெனப் பணியுமென் மரணத்துக் கப்பெரும்
பகையா மிதையா குகையா நின்று
வீட்டிச் சனனக் கூட்டில் விடாம
லீட்டிய வினையெலா மோட்டி நின்கை
யேட்டி லொருபுறந் தீட்டி வைத்தல்
செய்தடி யேனை யுய்தர வருள்வாய்
இடைசிறு கியநற் கடைசியர் குழுமிக்
களையெனக் களைந்து விளைவயற் கரையிற்
சிந்தா நின்ற செந்தா மரையைக்
கனலெனக் கருதி யினமுறு மலவன்
வாடை பொருமற் பேடை யோடு
பற்பல சேர்ந்து பொற்புற வூர்ந்து
நெருங்கும் பழன மருங்கு சூழும்
பலவளஞ் சால நிலவிய வொற்றைக்
கடையில் வைகன் புடைய நீயே. (7)

வெண்பா.

நீயே கதந்தவிரா நெஞ்சினையே னீங்கரிய
மீயே கதந்த விநாயகனே—தாயேபோ
லாதரிப்பா ராரொற்றை யாவணத்தி லங்தோயான்
மாதரிப்பார் மேலென்செய் வன். (8)

---

(7) அத்தம் - கை. மத்தகம்-தலை. ஆகு-பெருச்சாளிவாகனம். உகை யாநின்று-செலுத்தி. அலவன்-நண்டு. (8) கதம்-கோபம். நெஞ்சினை-மன முடையாய். மீ-மேலான. மாதர்-அழகு. மேல்-இடத்தில்.

கலித்துறை.

வன்றொண்டை வாய்ப்பசிற் காற்றேன் பலக வலைபுறலா [ன்னை
லொன்றொண்டை வாண்முகத் தோற்குமுன் னேப்மள்ள ரூன்றுதெ
நின்றொண்டை வாழிடஞ் சென்றேற்கொற் றைக்கடை நின்மலனை
யென்றொண்டை வாய்விக்கல் மேலெழச் சாம்பொழு தென்னெய்துமே

ஆசிரியப்பா.

எய்தவர் தம்மை வைதலின்றி
யம்பினை நோவார் தப்பிழை போலென்
வினையை நோவா தனையே யனைய
நினைநோ மென்பிழை யுனையே யன்றிப்
பொறுத்தெல் குறையை யறுத்திடு வார்யார்
குடும்ப மென்னப் படும்பெருங் கடலுள்
மக்க ளாகிய மிக்க திரைகள்
மோத மோத வேத மெய்தி
நிச்சலும் பிணியா மச்சங் கொடிய
காம மென்னு நாம வரவொடு
கடிக்க நெஞ்சந் துடிக்க வாடி
யச்ச மெய்துமந் தச்சம யத்தில்
வறுமை யென்னப் பெறுமொரு முதலை
விழுங்க வந்த தழுங்க நொந்தே
னதைச்சகித் தாலு மிதைச்சகித் திடுதற்
கொண்ணு மோவிஃ தெண்ணு வாயலை
யாவ தாகுக போவது போகுக
ஈவதே பெருமையென் றேவரு முணர்வரஃ
தறிந்த வள்ளால் முறிந்த கொம்பும்
ஐந்து காமுஞ் சிந்து மதநீர்
தன்னமுங் குறையாக் கன்னமு முறியா
மருப்பமர் முகமும் விருப்புறு தமிழ்புகு

---

(9) ஒண்டு-சேர்ந்த. ஐ-ஐந்து. மள்ளர்-உழவர். ஒண்-ஒளிபொருந்திய
தை-பூசநக்ஷத்திரம். (10) நாமம்-அச்சம். தன்னமும்-சிறிதும்,

மிடறுஞ் செவியுங் குடநேர் வயிறும்
ஆற்றல் சாலு நாற்றடந் தோளு
மணநுகர் கையுமிக் கணமெதிர் தோன்றநின்
பரிசனஞ் சூழத் தரிசனந் தந்தருள்
நன்றே யாமிஃ தொன்றே போதும்
வேத முடியிலு நாத முடியிலுஞ்
சிறந்த தென்றே யறந்த வாத
ஒற்றைக் கடையின் முற்றத் திருவுளம்
பற்ற வரசோ டுற்ற வரசே. (10)

வெண்பா.

அரசமரத் தோன்றன் னடியவரை யாள்வோன்
புரச மரத்தோன்றல் போல—விரசுமல
மானவரி லொன்றா தரித்தொற்றை யாவணத்தில்
வானவரி லொன்றுக்கு வான். (11)

கலித்துறை.

வானவ ரங்க ணிறவாம னஞ்சுண்ட வன்மகனு
ஞான வரங்கணி யாரொற்றை யாவண நாயகன்வேல்
மான வரங்க ணிகர்மட வார்க்குள மாழ்கிலருக்
கான வரங்க ணிமிடத்தி லேதந் தருளுவனே. (12)

ஆசிரியப்பா.

அருட்கட லென்னும் பொருட்கட வாரணம்
பேருத ரத்தொடு மேரு நிகர்ப்ப
இங்கெழுந் தருளித் தங்குத லாலஃ
தருந்து மாறு விருந்துசெய் தற்குத்
தக்க வுணவுகள் தொக்க பலபல
வுள்ள வாயினுந் தள்ளரி தாமுக்

---

(10) மணநுகர்கை-துதிக்கை. பரிசனம்-ஏவல் செய்பவர். நாதம்-சிவதத்துவம். தவாத-கெடாத. (11) புரசமரத்தோன்றல்-திரிபுரயுத்தஞ்செய்த சிவபிரான். அரில்-குற்றம். ஒன்றாது-பொருந்தாது. அரித்து-கெடுத்து. (12) அங்கண்-அந்த இடத்து. ஞான அரங்கு-அறிவுடையார் சபை. அணி-அழகு. மானவரம்-வீரத்தையுடைய அரம். மாழ்கிலருக்கு-மயங்காதவருக்கு. (13) பொருள்-பொருளாகிய. கடம்-மதம்.

கனியினு மினிய நனிசுவை யுடையது
கரும்பே யென்று பெரும்பே ரன்பொடு
தாமே யறிந்தோ பூமேற் பன்னிரு
விரலுயர் மதுரைக் கரச னாகிய
வழிவழி யடிமைச் செழியன் காண
நல்லா ரென்னு மெல்லாம் வல்ல
சித்தா மநாதி முத்தர்கல் லானைக்
கூட்டிய கரும்பிந் நாட்டி லுண்டேற்
றகவுறு மிதற்கென மிகவிளை வித்திடு
மிணைசிறி துமில் பணைக ளொன்கு
புடைசூ ழொற்றைக் கடைவா ழெந்தா
யைந்தவித் துயர்ந்த சிந்தையிற் றெளிந்த
வேதியர் வானவ ராதி யனைவரும்
வீடு வேண்டிக் கூடும் பிறவி
சிறிதும் வேண்டில ரறிவரி தாமது
பேரின் பென்றே நேர்நின் றேநீ
மருளற மொழியினும் பொருளல வெற்குக்
கோடி கோடி நீடிய பிறவி
யெய்தி னாலு மெய்திக ழிதுவே
யொப்பிலா னந்தந் திப்பிய மாநின்
றிருவடித் தாமரை மருவடித் தொண்டி
னன்புறு பூசனை யின்புற வியற்றுந்
தொண்டர்தந் தொண்டர் கண்டடக மகிழ
அடிமை செய்யும் படிநினை வுறிலே. (13)

வெண்பா.

நின்னருமைத் தாயநன் னீர்மை நினையீன்ற
நன்னருமைத் தாயறிவ னறியே—னன்ன
தொருகுறையென் னாதா னொருகடையு ளார்தம்
மருகுறையென் னாதாவந் தாங்கு. (14)

(13) தகவு-தகுதி. திப்பியம்-நன்மை. அடித்தொண்டு-பழமைத்தொண்டு.
(14)நீர்மை-குணம். நன்னர்-அழகுடைய. என்னாது-என்று சொல்லாமல். ஒரு
கடை-ஒற்றைக்கடை யென்னுமூர். அருகு-பக்கத்தில். என்-என்னுடைய.

கலித்துறை.

வந்தி யரிவை தரும்பிட் டருந்தல்வன் மண்வெட்டல்செய்
புந்தி யரிவை யெதிர்காண் பவர்க்கருள் பூரணர்சேய்த்
தந்தி யரிவைகு லோகாதி வாழ்வு தருமதனை
யந்தி யரிவை யரந்தையெல் லாமொற்றை யாவணத்தே. (15)

ஆசிரியப்பா.

ஆக்க ளமுதமுங் காக்கள் மலரும்
மாக்க ளடிமையு நாக்கள் பாடலும்
நல்வர வாகிய செல்வ மிக்கார்
திருப்பணி யாகிய திருப்பணி பலவும்
பெரியரி லுயர்ந்த பெரிய நினக்கே
யாக்குபு மகிழுந் தேக்கு புகழ்நன்
கிடையறு வொற்றைக் கடையறு திற்றைக்
கென்னையு மாட்கொள் பொன்னைநேர் சடையாய்
திருக்கயி லாயத் தருக்களி லொன்று
வெழுதிய பிரணவ விழுமிய வடிவந்
தாங்கிய வத்தியின் பாங்கினை நின்று
காணுபு கசிந்துட் பூணு மன்பினவ்
வத்திக ளாகிச் சத்தியுஞ் சிவமு
மொன்று யின்ப நன்று நுகர்ந்து
பெற்றதற் கேற்ப வுற்ற யானைத்
திருமுக மும்பண் டுருவினுக் கேற்பத்
தெய்வ ஆகமுஞ் சைவ மகிமை
யறிந்தில செல்லாம் பிறிந்தில ராகிக்

(15) வந்தி அரிவை-வந்தியாகிய பெண். புந்தியர்-பேரறிவுடையவர். இவை யென்பது பிட்டருந்தல், மண்வெட்டுதலாகிய திருவிளையாடல்களை. சேய்த்தந்தி-பிள்ளையாகிய யானைமுக விநாயகர். அரி-விஷ்ணு. வைகு-தங்கு கின்ற. அதனை-அந்த விநாயகரை. அந்தி-அடுப்பாய்.(மனமே) அரிவை-அரிந்து தள்ளுவாய். அரந்தை-துன்பம். (16) அமுதம்-பால். மாக்கள்-மனிதர்கள். அணி-ஆபரணம். கடை-கடையினிடத்து. தேக்கு-நிறைந்த. விழுமிய-சிறந்த. அத்தி-யானை. ஆகம்-திருமேனி.

கண்டக மகிழக் கொண்ட செம்மால்
ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்றென்
றொருத்தி சொன்ன கருத்தினி னுணர்ந்துநின்
கோயின் முன்னர் வாயிலின் வந்து
கூடு வார்சிலர் நாடு வார்சிலர்
ஆடு வார்சிலர் பாடு வார்சிலர்
பூசிப் பார்சிலர் நேசிப் பார்சிலர்
யாசிப் பார்சிலர் பேசிப் பார்வீழ்ந்
தெழுவார் சிலர்நேர் தொழுவார் சிலர்கை
கட்டுவார் சிலர்தலைக் குட்டு வார்சிலர்
துதிப்பார் சிலருள் மதிப்பார் சிலர்மல
ரெடுப்பார் சிலரது தொடுப்பார் சிலர்துயர்
விள்வார் சிலரருள் கொள்வார் சிலர்மறை
புகல்வார் சிலர்வினை யகல்வார் சிலரதான்
றின்னமெத் தனையோ பன்னருஞ் செயல்கள்
செயற்கரி யனவா வியற்றுவ ரவற்று
ளொன்று மில்லே னென்று நின்னருட்
குரிய னுருவன் விரியுமிந் நிலத்தே. (16)

வெண்பா.

நிலமுந் தனமுமே நேடுவோர் நீடு
நலமுந் தனலங்க ணல்வாய்—தலமாம்பூங்
காவணங்க ளெற்றிசையுங் காப்போற் கமழொற்றை
யாவணங்க ளெற்றினங்கா ணூர். (17)

---

(17) நேடுவார்-தேடுவார். உந்து-செலுத்துகின்ற. அனல்-அக்கினி யுடைய. அம்-அழகிய. கண்-நெற்றிக்கண்ணுடைய. நால்வாய் - யானை யாகிய விநாயகர்: விநாயகருக்கு நெற்றிக்கண்ணுண்டென்பது விநாயக புரா ணத்துட் காணலாம். காவணங்கள்-பந்தர்கள். கா-பூஞ்சோலை. கணுல்-கண் ணுல்.

கலித்துறை.

ஆரியங் காணி யெனக்குடி கொள்ளொற்றை யாவணத்திற்
கூரியங் காணி நிறத்தடித் தாலுமோர் கொம்பன்றேண்டே
காரியங் காணினக் கென்னெஞ்ச மேயிக் கருத்துமுற்றத்
தேரியங் காணிற் சிறந்தானென் றெற்சொலச் செய்யினியே. (18)

ஆசிரியப்பா.

செய்க்குழூஉ நடுவண் மொய்க்குமா நெடுவெண்
சங்குந் தாமரை யெங்கும் பெடையொடு
தங்கு மெகினமும் பொங்கு நிலவொளி
பாப்பி மேன்மேல் நிரப்பி யிரவிற்
கங்கு லகற்றி மங்குல் மிகுத்த
விசும்புற வளரும் பசும்பயிர் வெண்பயி
ராயுறச் செய்சீர் மீயுய ரொற்றைக்
கடையில் விரிபா சடைநிறை யரசின்
வீற்றிருந் தன்பர் பாற்றிருந் துங்கவி
கேட்டருள் செய்யு நாட்ட மெய்துந்
தும்பி மாமுகத் தெம்பி ரானே
பொருவி லாநின் றிருவு ளஞ்சிறி
திரங்கி யென்மனக் குரங்கி லமர்ந்தெனை
யாட்கொள வேண்டும் வேட்கை மிக்கேன்
ஆகு வினிலிஃ தேகும் விரைவினில்
ஐய மில்லைப் பைய வொருமுறை
யூர்ந்து மெய்ம்மை தேர்ந்து கொள்க
கண்டார் கவிமேற் கொண்டா ரிவரென
நகைப்ப ரென்று திகைப்புற லுந்தை

---

(18) ஆரி-அழகு. அம்-அழகிய. கூர்-கூர்மை. இயங்கு-சஞ்சரிக்கின்ற. நிறத்து-மார்பில். தேரி-தெளிந்து. ஆணில் - புருடர்களுக்குள். எற்சொல-என்னைச்சொல. முதலடி-ஆரியம், சம்ஸ்கிருத பாஷை யென்னலுமாம். (19) குழூஉ-கூட்டம். நடுவண்-நடு இடம். எகினம்-அன்னம். கங்குல்-இருள். மங்குல்-மேகம். மீ-மேல். அடை-இலை. ஆகுவினில்-பெருச்சாளிவாகனத்தைப் பார்க்கிலும். இஃது - இம் மனக்குரங்கு. கவி - குரங்கு. உறல்-உறுதே. உந்தை-உன்பிதா.

மாமன் மைத்துனன் காம ரிளையோன்
மாடும் பருந்துங் கூடி மன்னறும்
பயிலுந் தோகை மயிலு மாகிய
விலங்கும் பறவையு மிலங்க வேறுவ
ரிவரு மற்றே தவறி லிவர்குல
இயற்கை யாகிய செயற்க ருஞ்சீர்
நடக்கையென் றவர்வா யடக்கு வேனே. (19)

வெண்பா.

அடக்கரிய துன்பத் தழுந்தாதா ரொறுக்குங்
கடக்கரிய தும்பிமுகக் கையாய்—திடக்கருணை
யன்பாலொற் றைக்கடையி லாற்றிலந்தத் தையுடனே
யென்பாலொற் றைக்கடையில் லில். (20)

கலித்துறை.

இற்கட னாற்பற்றுக் கோடொன்று மின்றி யிழந்தமன
மற்கட னான்மதி மாழாந்த வென்றுயர் மாற்றுதற்கு
நிற்கட னான்கு விதத்துண்டொற் றைக்கடை நித்தமணிக்
கற்கட னாதன்பின் விற்றோ னருளுமுக் கட்கடலே. (21)

ஆசிரியப்பா.

கடலே யனைய கலைகள் பலவும்
உடலேய் உயிருக் குறுதி பயக்கும்
நுண்ணிய மெய்ப்பொருள் நோக்கு வதற்குக்
கண்ணிவை யென்னக் கற்றோர் கருத்திற்
காணு நின்னையக் கற்றார் முன்னோர்
நாணுறீஇ நிற்க நவையறு நூல்கள்

---

(19) அற்றே-அப்படியே. (20) அழுந்தாது-மூழ்காமல். கடம்-மதம். ஆற்றில்-செய்தால். அந்தத்து-முடிவுகாலத்தில். ஐ-இருமல். ஒற்று-பொருந்துகின்ற. ஐக்கு-கோழைக்கு. அடையில் - சேருமிடம். இல் - இல்லை. அழுந்தாமல் கருணையாற்றில் என முடிக்க. (21) பற்றுக்கோடு - ஆதாரம். மற்கடன் - குரங்கையுடையேன். மாழாந்த - மயங்கிய. அடல்-வலி. நான்கு விதத்து-பலவிதத்தும். நித்த-நித்தியப்பொருளாயுள்ளவனே. மணிக்கற்கள்-நவரத்நமாகிய கற்களை. தனது-தன்னுடைய. (22) உடலேய் - உடலிற் பொருந்திய. நாணுறீஇ-வெட்கமுற்று. நவை-குற்றம்.

காணி யளவுங் கல்லாக் கடையேன்
பேணிக் காணப் பெறுவ தெவ்வா
றுறவு கோல்நட் டுணர்வு கயிற்றின்
முறுக வாங்கி முற்றக் கடையின்
முன்னிற் பானென மொழியும் வேதந்
தன்னை நம்பியந் தப்படி செய்யச்
சத்தி யில்லேன் றனது நிற்க
பத்தி வலையிற் படுவோ னென்று
முத்தி யடைந்த முதல்வர் மொழிந்த
அத்திற முணர்ந்தஃ தணுவு மாற்றேன்
மகப்பே றுதிய வழங்கு நீயும்
அகப்படு வாயலை யையகோ வைய
கோநினைப் பாருளங் கோயிலாக் கொள்வனென்
றேநினை தனைப்பா டிறைவர்சொல் வழிநின்
றுயினு நினையே னுதவி னென்மனங்
கோயி லாகக் கொண்டரு ளாயினிச்
செய்வ தென்னெனத் திகைக்குஞ் சமயத்
துய்வழி யாக வொன்று தோன்றிற்
றஃதே முடிபென வடங்கி னேனஃ
தெஃதே யென்னி லிசைப்பன் கேண்மதி
யவனரு ளாலே யவன்றாள் வணங்கியென்
றுவமை யிலாம லுரைதிரு வாசகம்
ஆத லாலே யதுதிறம் பாம
லேதமி யேனை யிணக்கி வணங்கச்
செய்த னின்கடன் செய்யா யென்னில்
மைதவி றுன்னை வணங்காக் குற்றம்
என்பா லில்லை யில்லை யில்லை
யன்பா லரசடி யமர்நதோ ராவணத்
தருண்மழை பொழியு மைங்கர நால்வாய்

---

(22) உறவு-பத்தி. உணர்வு-ஞானம். முறுக-பலமாக. வாங்கி-இழுத்து. நின்ஐ-உன்னுடைய பிதாவாகிய சிவபெருமான்.

பொருவின் முக்கண் புகரி லிருந்தா
ளொருகொம் பெய்து முயரிய தெய்வப்
பெருமநின் றிருவுளப் பெற்றி யாதே. (22)

வெண்பா.

பெற்ற தமையப் பெறுதெம் பிரானருள்சே
யுற்ற தமையனெனு மோர்கடையீர் — மற்றனைத்தும்
வாஞ்சித் தமிழ்க்குமருள் வாரி வறப்பநுந்தா
ளீஞ்சித் தமிழ்க்குமரு ளீர். (23)

கலித்துறை.

ஈரப் பணையச் சுரிமுக வெண்சங்க மேந்தியுவ
ரூரப் பணையச் சுதன்போலொற் றைக்கடை யுண்மெயன்பு
சாரப்ப ணையச் சுழற்சியில் லாநிலை தந்நவைபங்
கூரப் பணையச் சுவத்தோ டுறுமொரு கொம்பிறையே. (24)

ஆசிரியப்பா.

இறைக்குநீ ரூறு மென்ப திந்தத்
தறைக்கு ளுண்மைத் தன்மை யாதலி
னடிமைசெய் யடியே னடுத்தடுத் துறினு
முடிவிலா நின்னருள் முழுதுந் தராயேல்
அணுவனு வாக வாயினு மருள்வாய்
கணுவெலாந் தரளங் கால்செங் கரும்பி
னுனியி லிருந்து நுங்கிச் சென்றடி
யினிதுய ரின்சுவை யெய்தல் போலக்
கொண்டு கொண்டுட் குழைந்துபே ரின்பம்
அண்டுவே னதற் காக விங்கே
பொன்குலா நின்னடி புக்க சீரே

---

(22) பெற்றி-தன்மை. (23) அமையப்பெறுது-காணமாட்டாமல். சேய்-முருகக்கடவுள். வாஞ்சித்து-இச்சித்து. தமிழ்க்கும்-தாழ்த்தும். மருள் வாரி-மயக்கமாகிய கடல். ஈஞ்சு-ஈந்து. (24) பணை - வயல். அப்பு - சமுத்திரம். (ஆகுபெயர்) அணை - சேர்ந்த. போல்-ஒத்த. பண்-செய். ஐயச்சுழற்சி-சந்தேகச்சுற்று. வை-வைப்பாய். அம்-அழகு. கூர-மிக. பணை-பருத்த. அச்சுவம்-அரசமரம். (25) தரளம்-முத்து. கால்-சொரிகின்ற. நுங்கி-உண்டு.

நன்கு பாடி நாட்கழிக் கின்றேன்
வேட்டவர்க் கெல்லா மேலு மேலுங்
கேட்ட வரங்களுட் கிளர்ச்சியிற் றருவா
யென்பதும் பிறர்வா யிசைப்பக் கேட்டேன்
அன்ப திருந்தா லவையெலா மெற்றுக்
குரைக்க வேண்டுமவ் வொன்றே சாலும்
நிரைக்கு மாமணி நீணெடு மாட
மொருங்குசூழ் மதுரையி லொண்மலர் நிறையத்
தரும்பெரு மகத்துவந் தங்கு கடம்பி
னிருந்தா செய்தின னெந்தை யிவ்வா
திருந்த நமக்குச் சேரு மென்பதற்
கிம்மியு மைய மில்லை யென்றால்
நம்மி னெண்ணிலா நாட்சென் றாலும்
ஈறிலா னவனும் எய்தலெவ் வாறெனத்
தேறியோ வேறு தேடுவ தேநல்
லறமெனக் கிட்டா தாயின் வெட்டென
மறவெனும் பழமொழி வாய்மைக் கொப்ப
அயர்த்ததை விட்டதற் கடுத்த பக்கந்
துயர்த்து புகழ்சா லொற்றைக் கடையி
னரச மரத்தினை யண்மிநீ வந்துபே
ரர்சா யிருந்த தாருந் துதிக்கைத்
துதிக்கை தாங்கிய தோன்று லென்மனி
மதிக்கை யெல்லாம் வழங்கு வாயே. (25)

வெண்பா.

வாயார் வாழ்த்தியுள்கி வந்திக்க மாட்டாரை
நோயார வாழ்த்தியுள நோவிக்கு—மீயாரை
யண்டவிட மாட்டாவோ ராவணத்தி லன்பருளங்
கொண்டவிடர் நீக்குமைங்கைக் கோ. (26)

---

(25) வேட்டவர்க்கு-விரும்பியவர்கட்கு. எற்றுக்கு-எதற்கு. சாலும்-போதும். நம்மின்-நம்மைப்போல. ஈறிலான்-நாசமில்லாதவன். அயர்த்து-மறந்து. அண்மி-நெருங்கி. துதிக்கை-துதித்தலையுடைய. (26) உள்கி-நினைத்து. ஆர-உண்ண. ஆழ்த்தி-தாழ்த்தி. நோவிக்கும்-நோவைச்செய்யும்.

ஒற்றைக்கடை விநாயகர்

கலித்துறை.

காவை யெழுதித் தருநுந்தை பாரதங் கொண்டகதைப்
பாவை யெழுநிகர் கொம்பா லெழுதியும் பன்முகபூங்
வை யெழுவளஞ் சூழுமொற் றைக்கடைக் கண் ணுறைநீ
வை யெழுதாரங் கேட்டாய்ந் துரைப்பர்க் கெதுபெரிதே. (27)

ஆசிரியப்பா.

பெரியதிற் பெரிதெனப் பேசு தற்குஞ்
சிறியதிற் சிறிதெனச் செப்பு தற்கு
மொருசான் றென்ன வும்ப லுருவு
மருவு நெல்லின் வால்நுனி போலுங்
கருவுறு மணுக்களுட் கருதுநுண் ணியவணு
வுருவுங் கொண்ட வொருபெருந் தகையே
இடம்பொரு ளேவ லில்லார் நெஞ்சந்
திடப்பட நின்னெதிர் சேவை செய்தா
லுடன்பட லுற்றுத வொருபெருங் கருணைத்
தடங்கட லேயென் றமிழ்முன் கேட்க
விரும்பியொற் றைக்கடை மேய விநாயக
அரும்பு முதனான் காம்பொருள் போலு
நாற்பொரு ளறியே னல்ல நல்ல
நூற்பொருள் சிறிதும் நுணுகி யாயேன்
வயது சென்றது வாய்ப்பல் வீழ்ந்த
தயர்வு பெரிய தாய துடலெலாம்
நரைவந் திட்டது நாணங் கொள்ளத்
திரையு மினிமேற் சிறிது சிறிதா
வருநோய் பலவும் வந்து வந்து

---

(27) கோவை-திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார். தரும்-கொடுப்பன். பாவை-பாட்டை. (சுலோகத்தை) எழு-தூண். உம்பன்முக-யானைமுகவிநாயகனே. ஐ - அழகு. எழு-ஓங்குகின்ற. ஈவை-கொடுப்பாய். எழுதாரம்-எழுமுறை. (28) சான்று - சாட்சி. உம்பல்-யானை. கரு - கருப்பம். அணுக்கள் - துகள்கள். நான்கு-அரும்பு, மலர், காய், கனி. நாற்பொருள் - சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம். அயர்வு-சோர்வு.

பொருமலை தீரவுட் புகுத்து மருந்தா
லிருமலுங் கோழையு மெழுமிம் மட்டோ
கருவிக ளோயுங் கரணமுந் தேயுங்
காடு வாவெனுங் கண்டார் நகைக்க
வீடு போவெனு மெள்ள மெள்ள
அறிவு மயங்கும் அருகிருப் பார்கள்
மறிவிலாத் துன்ப வாட்டங் கண்டுள்
ளழுத்துப் பேசி யதிரக சியமா
வழுத்தவா ஞளிது மாயா விரைவில்
மண்ணிலோ பொன்னிலோ வாஞ்சை யிவருக்
குண்ணினை வறுதற் குரைத்தவ் விரண்டும்
வாயி லூற்று மாயு முயிரெனப்
பாயும் நானும் பற்றிக் கிடக்கும்
அந்த வேளையுன் னடிமற வாமற்
சிந்தனை செய்யுந் திறனுரு தாதலி
னிந்த வேளையே யிவையெலா மெய்துமுன்
னெந்தையே திருவுள மிரங்கிநின் றந்தை
தாயொடு தம்பி தன்னை நின்னைப்
பூவொடு நீர்கொடு பூசை யாசை
மிகுத்துச் செயச்செய் வித்துப் பின்னெனைப்
புகுத்துக நின்றாட் பூந்தா மரைக்கே. (28)

வெண்பா.

பூந்தா மரைத்தாதார் பொன்மலரே போலுமிகச்
சேந்தா மரைத்தாளென் சென்னிமிசை — மாந்தா
ஒருகடைய வாங்களிறே யூன்றினும்போ தும்மென்
னருகடைய வாராயன் பால். (29)

கலித்துறை.

அனபா லடிமை திறம்பா வொருவ னளித்ததசை
யின்பா லடிசி லினுநனி யுண்டவ ரீரிருவர்
முன்பா லடியி லமர்ந்தார் மகவென முன்னுதித்தீர்
என்பா லடிகளின் பூந்தா ளொராவணத் தென்றெய்துமே. (30)

முற்றிற்று.

---

(28) மாயா-இறவாது;முற்றிறுதிதொக்கது. (29) சேந்து-சிவந்து. அரைத்தாள்-பாதித்திருவடி. மாந்தா-கெடாத. அவாம்-விரும்பும். வாராய்-வந்தருள்வாய். (30) நனி-மிக. ஈரிருவர்-சனகாதி முனிவர் நால்வர். முன்னுதித்தீர்-முதற்றோன்றிய விநாயகரே. அடிகளின்-சுவாமிகளது.

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்த
7	24	உடைப்பாய	உடைப்ப
15	21	ரோ	ே
18	5	கலங்கிலே	கலங